

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 667—668

Ἔτος ΚΗ'. 15 Μαρτίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρλ. 2

Γραφεῖα Κένιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Νόμος καὶ Νομιμότης

Παύλου Μοναχῶ

«Ὁ Κοιτῆς ὡς κοιτός, πρὸ Πιλάτου κοιτοῦ...»
(Ἐγκώμια Μ. Παρασκευῆς)

Μόνον τὰ ἄλογα καὶ τὰ ἄψυχα δὲν ἐννοοῦν καὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην τῶν νόμων. Διότι καὶ δὲν ἔχουν τὴν κρίσιν καὶ τὴν διάκρισιν καλοῦ καὶ κακοῦ, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς βουλήσεως. Ἀγόμενα τὰ μὲν ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ ἐνστικτοῦ διὰ μέγην τὴν αὐτοσυντήρησιν καὶ τὴν διαίω-
νισιν, τὰ δὲ ὑπὸ τῶν νόμων τῆς φύσεως, ἀρκοῦνται εἰς αὐτὰ διὰ τὴν ὑπαρξίν των, ἀνάγκην ἡθικοῦ νόμου οὔτε ἔχοντα οὔτε γνωρίζοντα. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ὁ ἔχων τὴν δέναμιν τοῦ λογικοῦ, τὴν δυνατότητα τῆς προόδου, τὴν ἐλευθερίαν τῆς κρίσεως καὶ τῆς βουλήσεως, ἂν δὲν περιέπεται ἀπὸ τὸν ἡθικὸν νόμον, ὁ ὁποῖος εὐθύνει ταῦτα εἰς τὸ δημιουργικὸν καὶ τὸ ὄντως καλόν, τότε ἐξέρχεται ἐκ τῆς τάξεως εἰς ἣν ἔθεσεν αὐτὸν ὁ Δημιουργὸς καί, ὡς δυνάμενος νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ λογικὸν καὶ τὴν θέλησιν, καθίσταται ἀπείρως χεῖρων καὶ βλαπτικώτερος τῶν ἀγρίων θηρίων καὶ τῶν «τιπλῶν» νόμων τῆς φύσεως. Τὸ αὐτοπροαίρετον καὶ τὸ αὐτεξούσιον τοῦ ἀνθρώπου

καὶ τὸ γεγονός ὅτι οὗτος εἶναι «ζῶον κοινωνικόν», καθιστᾷ ἀπολύτως ἀπαραίτητον τὸν ἡθικὸν νόμον, διὰ νὰ φυλάττεται τὸ προσήκον ἐκάστω, ἄλλως κοινωνία δὲν ἴσταται. Τί εἶναι νόμος; ὁ κανὼν, ἡ εὐθεΐα, ὁ ὁρισμός, καθ' ὃν φέρεται ἡ πορεία πρὸς τὸ ὀρθὸν καὶ κατευθύνεται ὁ ἄνθρωπος πρὸς μόνον τὸ καλὸν πρὸς σύστασιν τοῦ κόσμου καὶ πλήρωσιν τοῦ προσημοῦ τοι, οὐχὶ πρὸς τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον φέρει εἰς τὴν φθορὰν καὶ τὸν θάνατον. Κατ' ἐξοχὴν Νόμος εἶναι ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ τῶν ἀνθρώπων νόμοι, καθ' ὅσον ἔχουν ὑπ' ὄψιν ἐκείνον τὸν αἰώνιον Νόμον, κατὰ τοσοῦτον εἶναι καὶ νόμοι. Διότι ὁ Αἰώνιος Νομοθέτης, «ὁ γινώσκων τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἦν ἐδιμμοτέρησε», «παρ' ὃ οὐκ ἔστι προσωποληψία» οὔτε «παραλλαγή ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα», ἀναντιρρήτως πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τὴν σωτηρίαν πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐνομοθέτησεν. Οἱ νόμοι ὁμῶς τοῦ ἀνθρώπου, ὡς πεπερασμένου ὄντος, δὲν εἶναι πάντοτε τέλει καὶ ὅταν δὲν ἔχουν βάσιν ἐκεῖνον τὸν Νόμον, δὲν εἶναι πάντοτε νόμοι καὶ δίκαιοι. Διότι δυνατόν νὰ παρεισδύῃ μεροληψία ἢ αὐ-

θαιρεσία ή συμφέρον ή πλάνη ή εσφαλμένη κρίσις και τόσα άλλα εις την θέσπισιν νόμων παρά τοις ανθρώποις και οι πάντες γνωρίζουν πόσο άνομοι και άδικοι ή και αντίθετοι νόμοι έξεδόθησαν και εκδίδονται από αιώνων εις όλον τόν κόσμον. Όταν ο άγιος Χρυσόστομος ήλεγχε την Αυτοκρατείραν Εύδοξίαν διά τόν σφετερισμόν του άγρου της χήρας, αυτή «εδρεν ένα νόμον», συμφώνως προς τόν όποιον, ό,τι υπέπιπτεν εις την προσοχήν του αυτοκράτορος και τό επεδύμει, έπρεπε και νά γίνη ιδιόν του. Όταν ο άγιος έξηκολούθει νά έλέγχη την άδικίαν και παράνομον άρπαγήν, ή Εύδοξία έκλειεν από την λύσαν της και «εσκόλιαζε» και, επικαλουμένη αυτόν τόν «νόμον» έφώναζε κατά του άγιου «δέν γνωρίζει τόν νόμον ο άγρόαμματος... δέν σέβεται τούς αυτοκράτορας» και τά τοιαύτα. Ο άγιος απήντα: «άδικος νόμος είναι αυτός, Βασιλισσά μου μπροστά εις τόν Νόμον του Θεού δέν ξεχωρίζει βασιλεύς ή στρατιώτης, μέγας ή μικρός, πλούσιος ή πτωχός.

Ας έλθωμεν εις την ιδιήν μας περίπτωσιν. Έναντι των νόμων και των νομοθετών. Από του 1924 και έντεθεν, πολλοί και διάφοροι, κάθε λίγο «μάς σέρνουν στα δικαστήρια». Διαιτί; διότι ενδιαφερόμεθα και επιζητούμεν νά κατέχωμεν καί φυλάξωμεν κατά πάντα άπαρασάλευτον την πίστιν όπως μάς την παρέδωσαν οι Πατέρες μας. Διά ν' αγώμεθα εις τά δικαστήρια, θεβαίως προσάπτεται κατηγορία. Και τά δικαστήρια αυτά υποτίθεται δικάζουν συμφώνως προς νόμους. Διηρωτήθησαν άρά γε ποτέ οι κύριοι νομοθέται και εισηγηταί των τοιούτων νόμων ή οι κατ' αυτούς δικάζοντες άν αυτοι οι νόμοι είναι νόμιμοι, άν λαμβάνουν κατ' όλου υπ' όψιν τόν Νόμον του Θεού, άν κατά νομιμότητα προσάπτεται κατηγορία; Διαιτί πρό του 1924 δέν υπήρχεν υπόθεσις διά τοιαύτα δικαστήρια και «δικας»; Τι έμεσολάβησε, διά νά δημιουργηθή αυτός ο «κονοκέφαλος»; Εις τί έπταισαν και ποιον νόμον και τάξιν παρέβησαν οι ευσεβείς ούτοι, διά ν' αντιμετωπίζων τόν χωροφυλάκα και τός τολαιπωρίας και τά βάσανα εκ των έξουσιών; Τό ότι δέν δέχονται νά πατήσουν την τιμήν των Πατέρων των και νά ξεπουλήσουν την έξ αυτών αναπαλλοτρίωτον κληρονομίαν των, τό ότι ούδέν άλλο θέλουν ειμή νά λατρεύουν τόν Θεόν όπως έλάτρευαν Α υ τ ό ν ο ι π ρ ό γ ο ν ο ι των και τηρούν τούς αιωνίους θεσμούς της πίστεως, είναι υπόθεσις των χωροφυλάκων και των δικαστηρίων; Βεβαίως ήτο «υπόθεσις» του ζαπτιέ και των πραιτωρίων, αλλά ποτέ; Εις την εποχήν των δεισιδαιμόνων ειδωλολατρών αυτοκρατόρων και της... «Ιεράς Έξετάσεως». Υποτίθεται όμως ότι δέν είναι, «εις την εποχήν αυτήν», υπόθεσις μόνον τοιούτων «όργάνων», εάν νυν υπάρχει άμερόληπτος δικαιοσύνη.

Προσάγονται κάθε λίγο οι «παλαιωμερολογίται» στα δικαστήρια, επειδή δέν είναι διατεθειμένοι νά θεωρήσουν την Έκκλησίαν ως κανένα μικρομάγαζο, τό όποιον από καιρού εις καιρόν «μεταφρονιμίζεται»

κατά τās ιδέας και τά συμφέροντα του μαγαζάτορα, που εις την περίπτωσιν αυτήν νομίζει, παρανόμως, ότι είναι και ιδιοκτήτης. Έπομένως τό θέμα είναι καθαρώς εκκλησιαστικόν, ζήτημα πίστεως, κατ' άρχήν δέ, συμφώνως προς τās προϋποθέσεις του νόμου, θα έπρεπε νά προηγηθή νόμιμος απόφασις ότι είναι άρμόδια τά εις α αγώμεθα δικαστήρια, διά την εκδίκασιν τοιούτων υποθέσεων. Οι οικειούμενοι την θέσιν του κατηγορού, μη δυνάμενοι νά στηρίξουν θρησκευτικήν κατηγορίαν, διότι αυτοι είναι οι ένοχοι και κατηγορούμενοι, καταφεύγουν εις τόν αυτοαρχικόν έτοιμηλισμόν και την παραπλάνησιν όχι μόνον του πολλού λαού, της κοινής γνώμης, αλλά και της Κυβερνήσεως, των δικαστών, των έφετών, των άσχολουμένων με τούς νόμους και τά δικαστήρια. Αντί εκκλησιαστικής - θρησκευτικής φύσεως, όπως είναι, παριστώντες τό θέμα ένώπιον των πολλών ως διοικητικής φύσεως και επιτυγχάνοντες νά παρουσιάζονται ως ή νόμιμος διοίκησις — καίτοι περί εκκλησιαστικών ανθρώπων πρόκειται, όχι πολιτικών — τά καταφέρνουν νά σκαρώνουν και σκαρνοθετούν άναλόγους δικας. Έως ποτε θα τό επιτυγχάνουν, άρά γε και θα νομίζουν ότι μνηστρίζεται και ο Θεός; Εάν άνεξαρτήτως της θρησκευτικής τοποθετήσεως ή — ούχι συμφώνως προς τόν Νόμον του Θεού και την άκραυφή Όρθοδοξίαν — κατασχούσα την έξουσίαν και διοίκησιν έπίσημος Έκκλησία επιζητή νά έξαπλώ, ως ή πολιτεία, την «διοίκησιν» της επί πάντων, τότε άς επιζητή νά «διοική» και όλους όσοι κατοικούν την Ελλάδα και — διαιτί όχι; — όλον τόν κόσμον. Είναι κάποιος, που διεκδικεί κάτι τέτοιο, και λέγει: «Μία ποιμήν, ο κόσμος και εις ποιμήν, ο πάπας». Και φαίνεται νά μη είναι ο μόνος. Ούτως παριστοιμένης της υποθέσεως ήμών ένώπιον των δικαστηρίων, ως άπλου ζητήματος διοικήσεως, νοσφίζομένων δέ των κυρίων «κατηγόρων» τό έφ' ήμών «δικαίωμα» της διοικήσεως, έπόμενον είναι ν' άκούωνται άνάλογοι γνωματεύσεις και αποφάσεις. Από ποιους νά ζητηθή ή μεγαλυτέρα ευθύνη συνεπειας νόμων και νομιμότητος; Οι γενναίοι και ειλικρινείς κατήγοροι ήμών, όντες και άνθρωποι της Έκκλησίας, προσάγοντες ήμάς εις τά πολιτικά δικαστήρια — έτσι, φαίνεται, τούς παραγγέλλει τό Εδαγγέλιον, — ένω παρουσιάζουν πολιτικόλον και παραπλανητικόν κατηγορητήριον, μεταποπιστικόν της υποθέσεως, άποφεύγουν έντελώς νά τό παρουσιάσουν και αντιμετωπίσουν ως θέμα καθαρώς θρησκευτικόν. Όμως ένώπιον των δικαστηρίων δέν απαντίνονται νά προσάγουν ευθύνας καθαρώς θρησκευτικής φύσεως και νά θεολογούν άκόμη — άπατηλώς και εσφαλμένως — προβάλλοντες θέματα άποκλειστικώς πνευματικά ή δογματικά. Αυτό άπαιτεί ή νομιμότης και ή συνέπεια προς τούς νόμους της δικαιοσύνης; Προσφάτως, μάλιστα, εις την «δικήν ενός βιβλίου», έξήνεγκαν τόν πρωτάκουστον άδάμαντα της θεολογίας, ότι: «οι Έπίσκοποι αποτελούν την Έκκλησίαν»!! Πού

ἦσαν ἐκεῖ οἱ γνώσται τῶν πραγμάτων δικασταὶ καὶ νομικοὶ ἢ ἄλλοι, νὰ φασκελώσουν καὶ αὐτοὺς καὶ τὰ θεολογικά τους γράμματα καὶ τὴν νεόφαντον καὶ ἀντορθόδοξον αὐτὴν ἐκκλησιολογίαν; Βεβαίως ἂν πάντες οἱ πιστοὶ ἐτίμων καὶ διεξεδίκουν τὰ πνευματικά των δικαιώματα, θ' ἀπεστέμναν ἐκεῖ τοὺς κλέπτας τοῦ ἑαυτῶν δικαιώματος, τοὺς σφετεριζομένους καὶ ἐπιγράφοντας μόνον εἰς ἑαυτοὺς ὅ,τι ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς πιστοὺς. Καὶ θὰ τοῖς ἐνεθυμῶν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξία δὲν εἶναι παπισμός, ὅπου ὁ πάπας λέγει: «ἡ ἐκκλησία εἰμαι ἐγώ».

Εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ ἐντεῦθεν διεξαχθεῖσας δίκας, παριστωμένου τοῦ θέματος ὡς διοικητικῆς φύσεως καὶ οὐκ ἐκκλησιαστικῆς τινῶν τῶν «δικαίων» τοῦ δικητοῦ, ἠκούσθησαν κατὰ καιροὺς διάφοροι βαρύνοντες γνωματεύσεις ἀπὸ νομικῶν καὶ διαφόρων «ειδικῶν»... νομοκάνονας, ἀνάλογοι πρὸς τὴν τεθεῖσαν προϋπόθεσιν καὶ παράστασιν. Διηρωτήθησαν ὁμῶς ποτὲ οὗτοι οἱ σοφολογιώτατοι ἐὰν νόμος καὶ νομιμότης συμβαδίζουν εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν καὶ ἂν ὁ διεκδικῶν τὴν «διοίκησιν» εὐρίσκειται ἐν δικαίῳ καὶ νομιμότητι; Δὲν τοῖς ἐκίνησε καὶ τὴν περιέργειαν, διὰ τὴν αὐτὴν ἡ ἐπιμονὴ αὐτῶν τῶν εὐσεβῶν καὶ κατὰ πάντα νομιμοφρόνων ἀνθρώπων κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν σφετεριζομένων τὴν ἐπ' αὐτῶν «διοίκησιν»; Διότι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι οὐχὶ ἀπλῶς ἀνεξήγητοι, ἀλλὰ ἔξω φρενῶν, διὰ νὰ προσιμῶν ἀντὶ τῆς τιμῆς καὶ τῶν «ἀγαθῶν» τῆς «πλουσίας ἐπισήμου», τοὺς κατατρεγμοὺς καὶ τὴν πτωχείαν καὶ τὸ βάσανον. Ἀκούοντες τὸν καταπιεστὴν καὶ σφετεριστὴν, διὰ τὴν κωφεύουν εἰς τὰς φωνὰς τοῦ ἀδικουμένου; Ἀκούουν καὶ πείθονται εἰς τὸν αὐταρχικῶς τυραννοῦντα, ὅστις θρονιῖται λέγων «ἐγὼ εἰμαι δικαίος», βύουν ὁμῶς τὰ ὦτα εἰς τοὺς δικαίως φωνοῦντας ὅτι οὗτοι παρανόμως προβάλλουν ταιαύτην θρησκευτικὴν τυραννίαν. Γνωστὸν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφεοὺς ὅτι ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἡ διοίκησις ἀπλοῦται ἐπὶ τῶν κατὰ πάντα ὁμοφρόνων θρησκευτικῶς αὐτῆς τῆς ἀρχῆς. Μὴ ἔχοντες κατὰ πάντα ὁμοίον ἡμῖν τὸ πρόβλημα, ἐν τίνι δικαιώματι ἐπεμβαίνουν οἱ κύριοι οὗτοι εἰς τὰ θρησκευτικὰ μας καὶ κατὰ τῶν νόμων νόμον ἄγουν ἡμᾶς εἰς τὰ δικαστήρια; Ἀφ' οὗτοι οἱ νεομερολογίται ἐξέφυγον ἀπὸ τὴν παράδοσιν τῶν Πατέρων μας καὶ διήνοιξαν «εἰδιαν ὁδόν», δὲν εἶναι ὁμῶς φρονεῖ ἡμῖν, παρανόμως ἐπιγράφουν ἑαυτοῖς τὴν νομιμότητα. Οἱ ἑλλόγιστοι... νομοκάνονες, γνωματεύοντες ἐπὶ τοιοῦτον θέματος, λογικῶς καὶ νομικῶς ἔδει νὰ ἐνδιαφεροῦν κατὰ πόσον οἱ νεομερολογίται νομῶς καὶ ὁρθόδοξως καὶ κανονικῶς καὶ κατὰ Θεὸν εἰσάγαγον τὸν νεομερολογισμὸν εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν. Ὡς εὗρον καὶ παρουσιάσουν ταιαύτην νόμιμον καὶ κατὰ Θεὸν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας — ἂν ὑπάρχῃ — καὶ τότε λίσσονται τὰ ζητήματα. Ἄλλως μεροληπτικαὶ καὶ ἐτοιμολογικαὶ εἶναι αἱ γνωματεύσεις των. Τὴ νὰ «ἀποφασίσουν» ἓνας, δύο ἢ μερικοὶ ἐπίσκοποι, αὐτὸ δὲν λέγεται ἀ π ὁ φ α ῖ σ ῖς τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰ

ὁρθόδοξα θέσμια, οἱ ἀναλαμβάνοντες δὲ νὰ «δικάσουν» ταιαύτας ὑποθέσεις, ἐὰν ἀγνοοῦν τὰς θρησκευτικὰς ἀπότησεις καὶ λεπτομερείας, πῶς ἀναδέχονται ν' ἀναλάβουν τοιοῦτον ζυγὸν δικαιοσύνης; Ἄν αὐτὰς διαχειρίζουν ἀπὸ τὸ θρησκευτικὸν μέρος, οὐδὲν ἄλλο κάμνουν ἢ προστίθενται εἰς τὴν μερίδα τῶν κατηγορῶν. Συγγυζόμενοι ὑπὸ τῶν «κατηγόρων» καὶ δολίῳ περιπλεκόμενοι εἰς θῆμα θρησκευτικὸν καὶ βλέποντες τοῦτο ὑπὸ τὸ ἐμπαθὲς καὶ ψευδὲς πρῶμα ὅπερ οἱ «κατηγοροὶ» παρεμβάλλουσιν, ἐπόμενον εἶναι ν' ἀδικοῦν τὴν δικαιοσύνην. Ἀναλαμβάνοντες νὰ δικάσουν οἱ δικασταὶ καὶ οἱ νομικοὶ νὰ γνωμοδοτήσουν ἐπὶ θέματος θρησκευτικοῦ, ἐπιβεβλημένον νὰ διερευνήσουν καὶ πληροφορηθοῦν ἂν οἱ κατήγοροι θρησκευτικῶς ἐνήργησαν νομίμως καὶ ἂν οἱ προσβαλλόμενοι νόμοι ἔχουν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν νομιμότητα, ἄλλως λευρή καὶ ἀδικος εἶναι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ κρίσις των. Καὶ ὅσοι καταγίνονται συνεχῶς εἰς «νομοθετικὸν ἔργον», ὡς λογαριάζουν καὶ τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Του.

Ἡμεῖς ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως τῶν Πατέρων μας καὶ θέλομεν νὰ τὴν φυλάξωμεν ἀκεραίαν μέχρις ἐνός ἰωτα καὶ μᾶς κεραίας. Ἐὰν αὐτοὶ ὀλίγον ἐνδιαφέρονται διὰ τέτοια «ψηλοπράγματα», τότε ἀπαίτησις τῆς δικαιοσύνης καὶ ν' ἀποφενῶν νὰ γνωματεύουν καὶ ἐπ' αὐτῶν. Καλὸν δὲ ἦτο νὰ ἐγνώριζον ὅτι ἂν καὶ οἱ πρόγονοί μας ἐσκέπτοντο οὕτως, σήμερον θὰ ἐφορούσαμεν φέσια ἢ σαλβάρια ἢ γκαλεμπιές καὶ οἱ οἱ Ἕλληνες θὰ ἦσαν φραγκολεβαντίνοι ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο, πάντως μόνον Ἕλληνες Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι δὲν θὰ ἦσαν. Ὅσον ἀπέχει τὸ θέλημα ἀπὸ τοῦ δικαίου, ἀπέχει ὁ νόμος ἀπὸ τῆς νομιμότητος καὶ ὡς τὸ σκέπτονται ὅσοι λογαριάζουν καὶ τὸν Νόμον ἀλλὰ καὶ τὴν ὁργὴν τοῦ Θεοῦ.

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ
Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Πρόεδρος
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας
Παῖσιος
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικῶς :	Ἑξάμηνος δραχμὰς	15. —
"	Ἑτησίᾳ	30. —
Ἑξωτερικῶς :	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
"	Ἑτησίᾳ	4
	Τιμὴ Φόλλου δρχ.	2

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

**Πρός
Τόν Έξοχώτατον Πρόεδρον τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ. κ.
Γεώργιον Παπαδόπουλον καί τόν ἀντιπρόεδρον αὐτῆς κ. κ.
Στυλιανόν Παττακόν**

Εἰς Ἀθήνας

Ἐν Κωνσταντίνῃ τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου 1972

Ἐξοχώτατοι,

Διὰ τοῦ παρόντος λαμβάνω τό θάρρος νά σᾶς ἐνοχλήσω καί διὰ τρίτην φοράν παρὰ τήν θέλησίν μου, ἐπὶ ζητήματος καθαρῶς ἐθνικοῦ καί ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτήρος, διὰ τό ὅποιον δυστυχῶς, ὀλίγην σημασίαν δίδει ἡ ἔθνική Κυβέρνησις. Ἀναφέρομαι εἰς τὰς ἀπό ἡμερομηνίαν 14.9.70 καί 7.2.71 πρὸς Ὑμᾶς ἐπιστολάς μου, ἐπὶ τοῦ εἰσέτι ἐκκρεμοῦντος καί καταφύρας ἀδικουμένου ἐκ μέρους τῶν ἐν Πάτραις ἀστυνομικῶν ἀρχῶν θέματος τῆς σφραγίσσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Παλαισημερολογητῶν. (Ζωροαχλέτια).

Ἀμεταδίτῳ φρονῶ ὅτι θά ἔδει νά εἴχετε δώσει πρό καιροῦ τήν δέουσαν, ὀριστικήν καί ὁμαλήν λύσιν, ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω θέματος, καθόσον πρόκειται περί Ἑλλήνων πολιτῶν, ἐκδήλως ἀδικουμένων ἐν μέσῳ εἰκοστῇ αἰῶνι, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ μέ ἄρνησιν τῶν ἐπαγγελιῶν τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, καί διάψευσιν τῶν καθημερινῶν ραδιοφωνημάτων Ὑμῶν, περί ἐλευθερίας καί ἐξ ἴσου δικαιοσύνης πρὸς πάντα Ἕλληνα πολίτην.

Ἡ Ἐθνική Κυβέρνησις τοιαῦτα διαγγέλλουσα καί ἐπὶ τοιούτοις καυχουμένη, πιστεύομεν, ὅτι διαφεύδεται οὐ μετρίως, καθ' ἣν στιγμήν προηγούμεναι ταύτης Κυβερνήσεις καί πολιτικοὶ ἄρχοντες, ἀπέδωσαν πλείονα αὐτῆς δικαιοσύνην εἰς τοὺς πλέον τοῦ ἐνός ἐκπομπηρίου Ἑλλήνων πολιτῶν, ἀκολουθούντων τό παλαιόν ἡμερολόγιον, ἐκ λόγων καί μόνον θρησκευτικῆς συνειδήσεως καί πίστεως. εἰς ὅ,τι παρέλαβον σάν Χριστιανεὶ Ὁρθόδοξοι καί σάν Ἕλληνες, καί οἱ ὅποιοι ὄντως ἀποτελοῦν τήν φαινήν ὄψιν καί τό καύχημα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος καί τῆς ἐν αὐτῇ Ὁρθοδοξίας.

Πρὸς ἐπίφωσιν τῶν ἀνωτέρω ἀναφῶν ἀποφάσεις καί γνωματεύσεις τριῶν παρελθόντων καί ἰσχυρῶν πολιτικῶν, ὡς καί τήν ἀπόφασιν ἐκείνην τῆς εἰδικῆς συσταθείσης διὰ τό Παλαισημερολογητικόν ἐπιτροπῆς, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καί θρησκευμάτων ἐν ἔτει 1932.

α) Ἐλευθέριος Βενιζέλος (Πρωθυπουργός).

«Κύριοι Βουλευταί· εἰμαι σύμφωνος μέ ἐκεῖνα τὰ ὅποια εἶπεν ὁ ἄρτι κατελθὼν τοῦ θήματος Βουλευτῆς Τυρνάβου. Διὰ τοῦτο ἀπ' ὅτου ἀνέλαβον τήν Κυβέρνησιν καί μοι ἐδόθη ἀφορμή νά ἐξετάσω σχετικά παράπονα, ἐδήλωσα, συννηνοηθεῖς καί μετὰ τοῦ

τότε Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δέν ἔχει κανένα λόγον νά ἐπαυδαῖνη ὅπως ἀπαγορεύῃ ες τοὺς θέλοντας νά ἀκολουθοῦν τό Παλαιόν ἡμερολόγιον, τήν ἐκτέλεσιν, σύμφωνα μέ αὐτό, τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων.

Ἡ φυσική λοιπὸν διέξοδος εἶναι νά κάμουν αὐτοὶ μίαν ἰδικήν των ἐκκλησίαν, τήν ἐκκλησίαν τῶν Παλαισημερολογητῶν καί τοὺς εἶπον ἂν δέν τήν κάμετε, νά συνέλθετε καθ' ὃ ἔχετε δικαίωμα ἐκ τοῦ Συντάγματος αὐτοῦ τοῦ ὁποίου κατάχρησιν κάνουν οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, νά συνεταιρισθῇτε καί νά κάμητε τήν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαισημερολογητῶν, νά κανονίσθετε τὰ τῆς ἐφλογῆς τῶν ἱερέων σας καί τῶν Ἐπισκόπων σας ὡσὺν, διότι δέν εἶναι οὔτε αἰρετικοί, οὔτε σχισματικοί οἱ ἐπαμένοντες εἰς τό Παλαιόν ἡμερολόγιον.

»Νά εἰσθε βέβαιαι, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐμπνευμένη ἀπὸ τὰς ἀρχάς τῆς ἀνεξίτητης καί τῆς πλήρους ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως θά σᾶς βοηθήσῃ μέ κάθε τρόπον. Δέν δυσκολεύομαι νά εἶπω ὅτι ἐάν κάμουν ὅλα αὐτὰ θά μὴθάσω νά εἰσηγηθῶ καί νομοσχέδιον διὰ νά τοὺς δώσω ἐν βοήθειαν, ἂν εἶναι τόσον πτωχοὶ ὥστε νά μὴ ἡμποροῦν νά ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰ ἔξοδά των. Ἐπιθυμῶ καί ὁ κ. συνάδελφος ὁ ἄρτι γενόμενος Ὑπουργός τῶν Ἐσωτερικῶν, νά ἐμπνευστῇ ἐκ τῶν ὁδηγῶν αὐτῶν. Διότι φοβοῦμαι δυστυχῶς ὅτι ἐνίοτε τὰ ὄργανα τῆς Χωροφυλακῆς ἀπὸ παλαιᾶς ὁδηγίας ἴσως ὁδηγούμενα, καί μὴ ἐννοοῦντα τήν ὀρθήν θέσιν τοῦ ζητήματος, μετεχειρίσθησαν κακῶς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀξιοὶ καί ἐμέ, πάσης συμπαθείας.

Β) Παναγῆς Τσαλδάρης.

«Ἐπιθυμῶ μόνον νά δηλώσω τήν εὐχαριστήσιν μου διότι ὁ κ. Πρόεδρος ἐφάνη συνδιαλλακτικῶς εἰς τό ζήτημα τῶν Παλαισημερολογητῶν... ἐπὶ εὐκαιρίᾳ δὲ θά ἤθελον νά ἐκφράσω τήν γνώμην μου, ὅτι ἐφόσον ἡ Κυβέρνησις σκέπτεται νά διευκολύνῃ αὐτοὺς εἰς τήν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων, πρέπει νά παρίσχη πλήρη περὶ τοῦτου ἐλευθερίαν....

Γ) Ἀλέξανδρος Παπαναστασίου.

«Ἐγώ εἰμαι σύμφωνος καί ἡμεῖς, ὅτι δέν πρέπει νά παρακολώνται οἱ Παλαισημερολογῆται εἰς τήν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων!

Δ) Ἡ κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καί θρησκευμάτων συσταθεῖσα ἐπιτροπὴ ἀπο-

τελουμένη ἐκ τῶν κ.κ. Χρήστου Ἀνδρούτσου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Λεωνίδα Γιδουπόλου Ἀντιεπισταγγέως Ἀρείου Πάγου, καὶ Ἀλεξάνδρου Βαμβέτσου Νομικοῦ ἐν ἔτει 1932 ἀπεφάνθη δι:

«Οἱ Παλαισημερολογίται δύνανται νὰ ἀποτελέσουν ἰδίαν θρησκευτικὴν κοινωνίαν, ἔχουσιν τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταρξίζεσθαι καὶ ἀπολαύουσι τῆς προστασίας τῶν Νόμων ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς λατρείας των, οἱ δύνανται περαιτέρω νὰ ἔχωσι ἰδίους εὐκτηρίους οἴκους καὶ ἱερατικὰς λειτουργίας, εἴτε ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Αὐτοκεφαλίου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, εἴτε ἐξ ἄλλων αὐτοκεφαλίων ἐκκλησιῶν.

Ἐξοχώτατοι,

Κατόπιν πάντων τῶν ἀνωτέρω, ὡς ἀναλογισθῆτε τὰς ἐπωμιζόμενας εὐθύνας ὧν, καὶ ἐπιληφθῆτε τὸ ταχύτερον προσωπικῶς τῆς ἐπαλύσεως τοῦ θέματος τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τόσων Ἑλλήνων γνησίων δὲ Πατριωτῶν.

Πιστεύομεν ἀπολύτως ὅτι διαδέτετε πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ μάλιστα ἰσχυροτέραν τῶν προειρημένων πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὥστε νὰ δύνασθε ν' ἀποδώσετε τὴν ἐκ τοῦ Συντάγματος προβλεπόμενην δικαίαν ἐλευθερίαν τοῦ θρησκεύεσθαι κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν Παλαισημερολογίτας.

Οὕτω καὶ μόνον οὕτω θὰ δοθῇ λύσις ἀγαθὴ καὶ δικαίαν, ὅταν διατάξητε τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους ἡμῶν, ἰδίᾳ δὲ τῶν Πατρῶν, ἵνα οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι Ἕλληνες Παλαισημερολογίται ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων, πρὸς ἀπαρνήσιν τῆς ἐκ τῶν πιέσεων τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν, δικαίας ἀναγκτήσεως των κατὰ τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως, ἧτις ἀγανάκτησις, οὐ μόνον ἐν τῷ ἀπωτέρω μέλλον-

τι ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγγὺς τοιοῦτον, ἐδημιούργησεν τὰς γνωστὰς θλιβερὰς ἐπαναστατικὰς διαθέσεις παρὰ τῷ λαῷ.

Ἡ μήπως φρονεῖτε διὰ τῆς Ὑμετέρας ψηφίσεως τοῦ Κανονισμοῦ 39)72 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δὲν καταφέρετε δεινὸν πλῆγμα κατὰ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῶν Παλαισημερολογητῶν, αἱ ὁποῖαι Μοναὶ ὅπωςδήποτε θὰ διαλύωνται ἐὰν δὲν ὑπαχθούν ὑπὸ τῇ ἐπίσημον ἐκκλησίαν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κίον δίκαιον ἐφαρμόζεται εἰς τὴν «Ἑλλάδα τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν», τὸ τοῦ ἰσχυροτέρου, ἢ τὸ κίτοχυροῦν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, καὶ δὴ τὸ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως;

Ἐξοχώτατοι,

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι θὰ ἀναλογισθῆτε ἔστω καὶ τοσαῦτον καθυστερημένως τὴν βαθυτάτην θλίψιν ἀναριθμήτων Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν αἰτινες κυριολεκτικῶς στεναίξουν κάτωθεν μεσαιωνικῶν βαιοτήτων ὑπενθυμιζουσῶν ἐρυθρὰν πολιτικὴν καὶ ταῦτα ἐκ τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων ἀσφαλείας τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτοῦ. Ὡς ἐξ ἰδίας πείρας δύναμαι νὰ γνωρίζω διὰ τὴν ἀστυνομικὴν συμπεριφορὰν τῆς ἀσφαλείας Πατρῶν. Μὲ τὴν ἀγαθὴν ἐπιβλάνην ὅτι θὰ διατάξητε εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἀποσφράγισιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἀγίου Μάρκου Πατρῶν (Ζαρουχλέικα) ἵνα μὴ καὶ πάλιν ἐνοχλῶμεν ὧν αἰτοῦντες δίκην ἐταιρείας τὰ κανονικῶς προβλεπόμενα ἐκ τῆς φύσεως τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Διατελῶ ἐν ἀναμονῇ εὐχαρίστων ἐξελίξεων

μετὰ τιμῆς καὶ ταπεινῶν εὐχῶν

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ ΜΗΤΡΑΣ

Μοναχὸς —Καφέλα— Ἀγίου Ὁρους

Ἀνοιχτὴ Ἐπιστολὴ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Εὐθ. Τριανταφύλλου Ἀξιωμ. Χωροφ. ἑ. ἀ.

Δὲν θὰ τὰ συναντήσητε οὔτε εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐμσφενδονίζοντα ξυραφάκια ἐνσφηνισμένα εἰς πατάτες, κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν ὁργάνων τῆς τάξεως, πρὸς τοιοῦτον περιίπτερον ἀναπήρων πολέμων, προδήγας καταστημάτων, αὐτοκίνητα κλπ. Οὔτε χαράττοντα διὰ τραγομαχαίρας ἐπὶ γυμνῆς ράχεις τὸ ὄνομα τοῦ ἐμπεσόντος εἰς χεῖρας των «φασίσται».

Τὰ τέκνα τῆς σαρακατσιάνας καὶ τῶν ὁρσεβίων Ἑλλήνων, διδασκέντα ἵνα κρατῶσιν ἀκαίῳ καὶ ὑψηλὸν τὸ φρόνημα, τὸ τε θρησκευτικὸν καὶ πατριωτικόν —παρὰ τὴν πτωχείαν καὶ ἀστοργίαν τοῦ Κράτους— ἐπιλέγονται διὰ τὴν Φρουρὰν τῶν Βασιλικῶν ἀνακτόρων καὶ διὰ τὰ ἡρωικά Συντάγματα τῶν Εὐζώνων, τὰ ὁποῖα ἐξέπληξαν τοὺς Ἀγαρηνοὺς διὰ τῶν αἰφνιδισμῶν ἐν πολέμῳ.

Εἶναι οἱ καθαρόαιμοι Ἕλληνες πατριῶται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων ἡ Πατρίς ἐνεπιστεύθη τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπαρξίν της. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῶν ὁποίων σεῖς κ. Ψαρουδάκη καὶ πολλοὶ ἄλλοι, δὲν εἴσθε ἄξιοι ἵνα κίψητε καὶ φιλήσητε οὐδέ τὴν φούνταν τῶν τσαρουνίων των. Ἐπειδὴ σεῖς καὶ πλῆθος ἄλλο ἐτερογενῶν, ὀνειρεύεσθε τὸ κατηραμένον πεζοδρομῖον, ὅπερ ὀνομάζετε «ἄγιον». Διότι διὰ τῆς θρησκοληψίας ἀπεπειράθητε ἀναρροίχσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν. Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ἴδετε τότε διότι ἔχουσι τὴν γνῶσιν οἱ πύλακες. Ψαρεύετε μὲ δολώματα δηλητηριώδη καὶ ἀποτυγχάνετε.

Καὶ ἂν ὁ ἀναρχισμὸς καὶ οἱ πληρωμένοι τοῦ Διαβόλου καὶ τῶν Σλαίων ὑπερβῇ καὶ νεκροθᾷται τῆς Ἑλλάδος, οἱ εἰδεχθεῖς ἐγκληματίαι, δὲν εὐ-

ρον εκεί, εις τὰς ἀπορρώγας φάραγγας τῶν δυσπροσίτων ὁρέων τῶν Ἀγρόφων, τῆς Πίνδου, τῆς Ἠπείρου κλπ. εὐκολον λείαν, ὑπὸ τοιαύτας μάλιστα ἐλεεινὰς συνθήκας ζωῆς, ἐνῶ ὁ γεωργὸς ὀργώνει τὸν κρημνὸν μὲ ξύλινον ἄροτρον, συρόμενον συνήθως ὑπὸ ἑνὸς ὄνου καὶ μᾶς ἀγελάδος (κάποτε ἀνεγνώσαμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι τὸ ἄροτρον ἔσυνεν ἡ εἰκοσέτις κόρη, ἑλλείψει ἄροτριῶντων κτηνῶν!.) Ἄν, λέγομεν, ὁ ἀπαισιος κομμουνισμὸς δὲν εὗρεν ἐκεῖ καταλλήλους ψυχὰς, ἵνα ἐγκεντρίσῃ καὶ ἐνοσταλάξῃ τὸν θανατηφόρον καὶ σατανικὸν ἰόν τῆς πνευματικῆς τοῦ λέπρας, εὗρεν ὅμως ἡ αἴτιμος προπαγάνδα λείαν πλουσίαν μάλιστα, εἰς πολυανθρώπους πόλεις εἰς θέρετρα καὶ παραθαλάσσια κέντρα μὲ θαυμασίαις αὖρας, εἰς λουτροπόλεις, εἰς εὐφροσύνας πεδιάδας μεταξὺ ναυοκτημόνων 500 καὶ 1.000 στρεμμάτων γῆς, μεταξὺ Καθηγητῶν Πανεπιστημίων, Διδασκάλων, Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων, ἀντιπροσώπων τοῦ Ἑσταιρωμένου Ἰησοῦ.

Ἐδρε τροφήν καὶ ὕλην ὁ προδοτικὸς ἀναρχισμὸς μεταξὺ ἀνθρώπων ἐχόντων κανονικὴν ὀκτώωρον ἐργασίαν, ἱκανοποιητικὸν ἡμερομίσθιον, μὲ ΙΚΑ ἱατρικὴν περίθαλψιν, νοσηλεῖαν, μὲ ἠλεκτροφυσιολογίας, μὲ ἀπαβύσεις θαλάσσης, κινηματογράφον, θεάτρων κλπ.

Πρὸ τίνος, εὐθύς ὥς ἠκούσθη ὅτι εἰσέρχεται εἰς Λάρισαν, ἡ θεατρίνα Καρέζη, ἐπληρώθη ἀσφυκτικῶς ὁ οἶκος τῶν ἀνομῶν, τὸ κινηματοθέατρον ΠΑΛΛΑΣ, ὥστε μὴδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν χωρεῖν. Καὶ ἐνῶ τὸ εἰσιτήριο ἐῖχεν ὀρισθῇ εἰς δραχμὰς 25, τίνες νομίζετε κ. Ψαρουδάκη, νὰ ἦσαν οἱ πελάται, οἱ φιλοθεάμονες; Οἱ μπουρζουάδες; Ὁχι. Αὐτοὶ ἐμετροῦντο εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μᾶς χειρός. Οἱ πολλοὶ ἦσαν οἱ ἀγωνιζόμενοι εἰς τὸ ἅγιόν σας πεζοδρόμιον... γιὰ τὸ ψομάει!.. Οἱ ἔτοιμοι πάντοτε δι' ἐχλαγωγίας.

Ἀλλά, δι' ὄνομα Θεοῦ, ἤκουσέ τις μέχρι τοῦδε, κήρυγμα ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, μὲ πεζοδρόμια, δηλαδή ἐμφύλιον σπαραγμόν; Σταυρὸς καὶ αἱματα χριστιανῶν ἐκχυνόμενα χάριν λαοπλάνων, συμφεροντολόγων; Πεζοδρόμια λαμπρακὰ; Εἶδε ποτε ἡ κτίσις φαρδομάνικα δεσποτικά καὶ παπαδικά, τῇ μᾶ χειρὶ τὸν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ βαστάζοντα καὶ τῇ ἐτέρᾳ μάχαρ καὶ πολυβόλον; Μπαζούκα καὶ νάρκην καὶ δυναμίτιδα;

ΤΟ ΕΤΟΙΜΟΝ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Καὶ διὰ νὰ τελειώσωμεν κ. Ψαρουδάκη, ὑπενθυμίζομεν ὅτι τὸ ἔτοιμον τραπέζι, ὅπερ εὗρεν ὁ ἄθεος κομμουνισμὸς καὶ στοργιλοκάθησε—πασὰς—εἶναι ἡ ἀθεΐα, ἡ φτώχεια, ἡ ἀμάθεια, ἡ ἀδικία, κοινωνικὴ δυστυχία...

Ἄν ὑπάρχουσι τοιαῦτα αἴτια, αἵτινα ἐξώθησαν τὸν λατὸν βουλευτὴν Γρηγ. Λαμπράκη νὰ κα-

ταλήξῃ εἰς τὰ πεζοδρόμια καὶ νὰ εὗρῃ εἰς αὐτὰ τὸν θάνατον, ἂν ὑπάρχῃ τραπέζι ἄδειο ἀπὸ πλούσια ἐδέσματα εἰς τὰ ἐπισκοπικὰ μέγαρα τῶν ἀρχιερέων Κοζάνης, Πύργου κλπ. ἂν ὑπάρχῃ φτωχολογία εἰς τὸν Γεώργιον Καρτάλην, τοὺς στρατηγούς Σαράφην. Μάντακαν κλπ. τοὺς Καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου Κόκκαλην κλπ. ἂν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐπει-
νασαν καὶ οὐκ ἔδωκαν αὐτοῖς φαγεῖν καὶ διὰ τοῦτο παρετώρησεν ὁ μυελὸς τῶν καὶ πῆραν τὰ βουνά, δι-
ὅτι ζήτησαν ψωμί καὶ βοήθην φίλοι... τότε δὲν θὰ γράφαμεν ἡμεῖς ἀλλὰ ὅσα ἐγράψαμεν ἀναπύ-
ρω. Θὰ ἀρῇσωμεν νὰ ἀπαντήσουν ἄλλοι, γνωρίζον-
τες περισσότερα ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς μικροὺς. Ἀλλά ἐν εἶ-
ναι γενοῦς. Ὅτι οὔτε ἄμαρτοι παιδείας ἦσαν οἱ ἐν
λόγῳ ποιμένες οὔτε ἐνδοια ἐμάστιζεν αὐτοὺς. Ἐνδοια
χάλε, ὅπως διόλου ἀδικαιολόγητον, γενόμενοι ἀφορ-
μὴ νὰ σκανδαλισθῶσι πολλοὶ μικροί, δι' ἣν ἁμαρτίαν
καίλαγοδοτήσωσι φρικτῶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Μετά τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Γινώμαι Πατέρων

Ἀκηδία ἐστὶ πάρεσις ψυχῆς, καὶ νοὸς ἐκλυσίς, ὁ-
λιγωρία ἀσκήσεως, μῖσος τοῦ ἐπαγγέλματος, κοσμικῶν
μακαρίστροι, Θεοῦ διαβλήτωρ, ὡς ἀσπλάγγνου καὶ ἀ-
φιλοθρώπου, ἀτονία ψαλμωδίας, ἐν προσευχῇ ἀσθε-
νοῦσα, ἐν διακονίᾳ σιδηρᾷ, ἐν ἐργοχείρῳ ἄσικνος, ἐν
ὕπνοσιν ἀδόκιμος.

Ἰωάννης Κλίμακος

Ὅταν οἱ ἐπαινέται, μᾶλλον δὲ πλανῆται, ἐπα-
νεῖν ἡμᾶς ἄρξονται, τοῦ πλήθους τῶν ἀνομῶν ἡμῶν
κατὰ νῶν συντόμως μνημονεύσωμεν, καὶ εὐρήσωμεν ἐ-
αυτοὺς ἀναξίους τῶν λεγομένων ἢ πραγματοποιήτων.

Ἰωάννου Κλίμακος

Ἡ ὁδὸς τοῦ χριστιανισμοῦ οὕτως ἐστὶν ὅπου γὰρ
ἐστὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἐκεῖ ἐπακολουθεῖ, οἷον
σκιά, ὁ διωγμὸς καὶ ἡ πάλη.

Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου

Οὐδὲν ἀγαθὸν ἐν τῷ παρόντι βίω, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ
μόνον, οὐ πλοῦτος, οὐ χρήματα οὐκ ὑγίεια οὐ δυνα-
στεία, οὐκ ἄλλο οὐδὲν καὶ οὐδὲν κακὸν ἐν τῷ παρόν-
τι βίω, ἀλλ' ἡ κακία μόνον καὶ πονηρία καὶ διαστρο-
φὴ ψυχῆς.

Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Ὁνειδισμὸς ἀνθρώπων, θλίψιν παρέχει τῇ καρ-
δίᾳ ἀγνεΐας δὲ γίνεται αἴτιος τῇ ὑπομένοντι.

Μάρκου τοῦ ἀσκητοῦ

Ἡ ὁδὸς τοῦ Θεοῦ σταυρὸς καθημερινὸς ἐστίν.
Οἶδεῖς γὰρ ἐν τῷ οὐρανῷ ἀνῆλθε μετὰ ἀγέσεως.

Ἰσαάκ τοῦ Σύρου

Ἐπιστολαί

Πρὸς τὸ Περιοδικὸν
«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»
Κάνιγγος 32 — Ἀθήνας

Δι' ὅσα, ἀφορῶντα εἰς τὸ ἁμαρτωλὸν μου ἄτομον, ἐγράφησαν καὶ ὅσα, κατ' ἐξαιρετικὴν «τιμὴν», μόνον δι' ἐμέ, ὡς ἄτομον, ἐξ ὅλου τοῦ Ἁγίου Ὁ-
ρους, ἀπεφασίσθησαν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους, ἐγραψα ἤδη εἰς τὰς 20 Ἱερὰς Μα-
νάς καὶ τοὺς Ἀντιπροσώπους των, εἰς τὴν Ἱ. Κοι-
νότητα καὶ τὴν Ἀστυνομικὴν Διοίκησιν. Ἄν μὲ
διώξουν, δὲν θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος ὅστις διώκεται, ἀφ'
οὔτου ἡ Ἐκκλησία στρατεύεται, ἀπὸ δύο χιλιάδων
σχεδὸν ἐτῶν.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐφθάσαν εἰς τὴν δημοσιότητα αὐ-
τὰ τὰ πράγματα καὶ ἐπειδὴ ἐκ τούτων δυνατὸν νὰ
δημιουργηθῶν ψευδεῖς ἢ πεπλανημέναι ἐντυπώσεις,
ὑποχρεοῦμαι νὰ γράψω ταῦτα, εἴθε δὲ νὰ μὴ χρεια-
σθῇ νὰ ἐλθουν καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς τὴν δημοσιότητα.

Ἀνέγλιπτος, ἀνερώτητος, ἀνεξέταστος, ἀδίκαι-
ος δικάζομαι ἐρήμην καὶ καταδικάζομαι καὶ συνο-
φαντοῦμαι καὶ ἂν «τόπος ἀπολογίας» (Πράξ. κε'
16), ὁποῖον καὶ αὐτὸς ὁ Ρωμαϊκὸς νόμος παρέιχε καὶ
εἰς τοὺς κακούργους, δὲν μοι παρέχεται. Καί μοι
προσάπτεται κατηγορία ὅτι «ἔδωσα ἔγγραφον ὑπό-
σχεσιν, τὴν ὁποίαν καὶ δὲν ἐσεβάσθην κλπ.» Τόσον
εὔκολον θεωρεῖται τὸ νὰ δίδῃ τις ὑποσχέσεις, ὡς
νὰ ἦτο ἡ συνείδησις κανὲν ῥάως διὰ τοδοπάτημα!
Πρὸς αὐτὸν τὸν Θεὸν μὲ πολλὴν συστολὴν καὶ φό-
βον δίδει κανεῖς ὑποσχέσεις, καὶ θὰ ὑποσχώμεθα οὕ-
τως ἀδεῶς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα ἐγγράφως.
Οὐδέποτε ἔδωσα ὑπόσχεσιν τινα ἔγγραφον ἢ προ-
φορικὴν καὶ συνεπὶς δὲν ἠσέθησα εἰς τοιαύτην. Εἴ-
θε νὰ ἐτήρουν καὶ νὰ τηρῶσιν ἀκριβῶς τὰς ὑποσχέ-
σεις τοῦ Σχήματός μου καὶ ἀρεαί, ἄλλες δὲν χρειάζο-
νται. Ἐγκαθιστάμενός τις ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, γνω-
ρίζει ὅτι καθίσταται ὅ,τι καὶ οἱ λοιποὶ Ἀγιορεῖται.
Ἐὰν ὑπῆρχε λόγος τις «ὑποσχέσεως», διατὶ ἀναφέ-
ρεται τοιοῦτό τι ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἄτομόν μου,
οὐχὶ δὲ εἰς τοὺς λοιποὺς Ἀγιορεῖτας; τί τὸ περισ-
σὸν ἔπραξα; καὶ ὅμως εἶμαι «κατηγορούμενος».
Διατί; Δὲν γνωρίζω δι' ἄλλο τι, εἰμὶ μόνον τὸ ὅτι
θέλω νὰ εἶμαι καὶ μένω ὀρθόδοξος. Διότι εἰς τὸν ση-
μερινόν κόσμον δύνασαι ὁτιδήποτε νὰ εἶσαι, δὲν σέ
ἐνοχλεῖ κανεῖς, μόνον διὰ τοὺς ὀρθοδόξους εἰς ὅλον
τὸν κόσμον τὰ βάσανα καὶ τὰ ἐμπόδια καὶ αἱ κατα-
κόμβαι. Ἰδοὺμεν τί λέγει καὶ ὁ Θεὸς καὶ πῶς θὰ πα-
ρασταθῶμεν ἐνώπιον καὶ τοῦ ἰδικοῦ Τοῦ Δικαστηρίου.
Ἐὰν διὰ ταῦτα εἶμαι «πταίστης», «πταίσται» εἶναι
πολλοὶ ἢ ἄλιγον σχεδὸν πάντες οἱ Ἀγιορεῖται, οἵτινες
δὲν εἶναι ὁλοκλήρως «νομιμόφρονες» καὶ εἶναι καθ'
ὅλα ἀπταίστος καὶ πλήρως «νομιμόφρων» μόνον μία
Μονὴ νεοημερολογιτῶν, τοῦ Βατοπεδίου. Τοιαύτη

κατηγορία, ἃς μοι προσαφθῇ, διὰ δὲ τὰς προσαφθεί-
σας λυποῦμαι μόνον διὰ τὴν «ιεροεξεταστικὴν»... ἐθ-
ρεαστεχνίαν των καὶ τὰς ἀπορρίπτω, καὶ τοῦτο μόνον
λέγω πρὸς τὸ παρόν.

Μεθ' ὑπολήψεως
ΠΑΥΛΟΣ Μοναχὸς

Πρὸς τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ
«Ο ΣΤΑΥΡΟΣ»—Ζωοδόχου Πηγῆς 44

Εἰς Ἀθήνας

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 146 φύλλῳ τοῦ Ἑτμήτου
περιοδικοῦ δημοσιεύεται ἀρθρίδιον τοῦ Ἀρχιμανδρί-
του Δανιὴλ Ἀερώτη ὑπὸ τὸν τίτλον «ΠΑΡΑΣΤ-
ΝΑΓΩΓΑΙ». Παρακαλῶ Ἑμᾶς θερμῶς ὅπως δυ-
νάμει τοῦ περὶ Τύπου Νόμου καὶ πρὸς ἀποκατάστα-
σιν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς τρωθείσης ἡμῶν ὑπολήψε-
ως, δημοσιευθῇ ἡ παρούσα ἐν τῷ ἀμέσῳ ἐπομένῳ
φύλλῳ τοῦ περιοδικοῦ.

Διὰ τοῦ ἀρθρου τούτου ὁ Θεολογὸν Ἀρχιμαν-
δρίτης ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Σεπτῆς Ἱερείας τῶν
Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ἀπο-
καλὼν τοὺς Ἀρχιερεῖς αὐτῶν ἀντικανονικοὺς, ἀση-
μάντους πνευματικῶς καὶ θεολογικῶς, ἀγραμμάτους,
ἀστοιχειώτους, θρασεῖς, ψευδεπισκόπους καὶ, τέλος,
πάντας ἡμᾶς παρασυναγωγούς. Τ' ἀνωτέρω τῇ ἀ-
ληθείᾳ μᾶς ἐξέπληξαν διότι δὲν ἀναμέναμε ὅτι Κλη-
ρικὸς καὶ Πνευματικὸν τέκνον τοῦ Αὐγουστίνου
Καντιώτου θὰ ὁμῶς αὐτῷ, διότι τοῖς πᾶσι ἦσαν
γνωσταὶ αἱ σχέσεις καὶ αἱ ἐπικοινωνίαι Παλαιοημε-
ρολογιτῶν καὶ Καντιώτου. Ἡδυνάμεθα νὰ προσφύ-
γαιεν τῇ εἰσαγγελικῇ ἀρχῇ αἰτοῦντες τὴν ποινικὴν
διάξιν Ἑμῶν, ἀλλ' ἐπαφυσσόμεθα διὰ τὸ τοιοῦτον
ἀργότερον, ἐν ἣ περιπτώσει ἤθελον συνεχισθῇ τὰ
λιβελλογραφήματα. Πρὸς τὸ παρόν ἀπαντῶμεν τὰ
κάτωθι.

α) Παρασυναγωγοὶ δὲν εἴμεθα. Τοῦτο παρεδέ-
χθησαν διαπρεπεῖς Νομικοὶ τῆς Πατρίδος ἡμῶν,
Θεολόγοι, καὶ ἔνιοι Κληρικοὶ τῆς «Ἐκκλησίας» Ἐκ-
κλησίας, συγκεκριμένως δὲ ὁ ἀποθανὼν Ἀρχιεπι-
σκοπος Λαρόδος ὁ Γ'. Παρασυναγωγοὶ εἶναι οἱ ἀ-
κακοῦντες τὸ Νέον μηνολόγιον, οἵτινες διὰ τῆς
ὑπὸ τῆς Οἰκουμένης Ὁρθοδοξίας κατακριτέας εἰ-
σαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐπηξάν
ἴδιον θυσιαστήριον, καὶ ἐτάραξαν τὴν νοητὴν ὁλκά-
δαν. Οἱ Παλαιοημερολογίται εἶναι αἱ συνεχισταὶ τῆς
Μῆς Ἀγίας Ἀποστολικῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας,

είναι «τὰ σκληρὰ καρδία πρὸς δὲν μποροῦν νὰ σπᾶσουν τὰ σάπια δόντια τῶν ἀριετικῶν», εἶναι «τὸ ὀξυγόνο 'Ορθοδοξίας». ὡς διεκήρυξεν τῇ Κυριακῇ τῆς 'Ορθοδοξίας ἐν Σωτηρίῳ ἔτει 1967 ὁ τότε Ἱεροκλήρῃς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ νῦν Μητροπολίτης Ἀδρυσινοῦ.

β) Οἱ Ποιμένες τοὺς Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Ἀρχιερεῖς κέκτηνται κανονικὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν, ὡς χειροτονηθέντες ὑπὸ δύο ἢ τριῶν Ἐπισκόπων, συμφώνως ἄλλωστε τῷ α' Ἀποστολικῷ Κανόνι. Τὴν κανονικότητα τῶν Μητροπολιτῶν ἡμῶν βεβαίῳ καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς 'Ορθόδοξου Ἐκκλησίας Μακαριώτατος Μητροπολίτης κ.κ. Φιλάρετος, ἐν δυὶ ἐπιστολαῖς Του πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιον, αἰτνες ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ ἐπισήμῳ δημοσιογραφικῷ ὄργανῳ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» (δρα φύλλα 569 καὶ 585—586). Ἐξ ἄλλου ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου καὶ Νιγηρίτι κ.κ. Σεραφεῖμ, μεθ' οὗ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἐπικοινωνῶ, γράφει εἰς τινα πρὸς ἐμὲ ἐπιστολὴν Του τὰ ἑξῆς: «BE SURE BISHOP AKAKIOS WAS CONSECRATED BY TWO CANONICAL BISHOPS» τοῦτέστιν, «νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκάκιος (ἐννοεῖ τὸν ἀπὸ Ταλαντίου ἀειμνηστον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν Ἀκάκιον) ἔχει χειροτονηθῇ ὑπὸ δύο κανονικῶν Ἐπισκόπων». Ὁμοίως τὸ τοιοῦτον ἐπιβεβαιοῦται πλήρως καὶ ἐκ τῆς πρὸς ἐμὲ ἐπιστολῆς τοῦ Ἐξάρχου τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικής, Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Ἀσασίας κ.κ. Πέτρου, ἦν καὶ ἐν φωτοτυπία ἐσωκλείω. Καίριον πλῆγμα εἰς τοὺς ἀμφισβητοῦντας τὸ ἔγκυρον τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν, ἔδωκεν ὁ ἐπὶ τριετίαν συνεχῶς ἀρκεύμενος ἐν Ἑλλάδι Ἀρχιεραρχία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Μητροπολίτου κ.κ. Φιλαρέτου, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μανχάταν κ.κ. Λαῦρος, ὅστις ἐλειτούργησε μετὰ τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν ΑΠΟΔΕΙΞΑΣ ΟΤΤΩ ΠΕΡΙΤΡΑΝΩΣ ΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΗΝ ΔΙΑΔΟΧΗΝ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΟΝΤΩΝ ΗΜΑΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ.

Παραπεσόντος τοῦ λόγου περὶ χειροτονιῶν πληροφροῦμεν τὸν ἀτυχῆ συντάκτην τοῦ ἀρθριδίου, ὅτι αἱ χειροτονίαι τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν δὲν ἐγένοντο ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ. Διότι πῶς δύναται νὰ θεωρηθῇ χειροτονία τοιαύτη, καθ' ἣν στιγμὴν 200 περίπου ἄτομα καθίστανται θεαταὶ ταύτης; Ἀς ἐνθυμηθῇ ὅμως τὸν τρόπον ἐκλογῆς τῶν Νεοσημερολογιτῶν Μητροπολιτῶν, ὅστις περιγράφεται ἐν τῇ ἐφημερίδι «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ» μην. Ἰουνίου—Ἰουλίου 1970, καὶ δὴν τρόπον ἐνταῦθα κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν παραθέτομεν. «Ἐκεῖ, (ἦτοι ἐν τοῖς Συνδικαίσις Γραφεῖσις τῶν Νεοσημερολογιτῶν), εὐρίσκεται τώρα μία νέα κολυμβήθρα. Βηθεσδά, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενος οἶκος ἐλέους, χάριτος, εὐνοίας. Καὶ ὅστις καταβῇ πρῶτος, ἢ μᾶλλον τὸν κατα-

βιδύσῃ τις πρῶτον εἰς τὴν κολυμβήθραν ἐξέρχεται ἐκ τῆς κολυμβήθρας Μιτροφόρος, καὶ οὕτω γίνεται ὕγις ὡς δῆποτε κατείχετο νοσήματι. Ποῖος ἄλλος πράγματι αἰσθάνεται τὴν εὐεξίαν, τὴν εὐφορίαν, τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν μακαριότητα, ὅσιν αἰσθάνεται ὁ οὕτω πῶς, θαυματουργικῶς τῷ τρόπῳ καταστὰς Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης ἢ Ἀρχιεπίσκοπος ἢ Πατριάρχης; Ἀνθρώποι τρέμοντες πρὸ τῶν εὐδυνῶν τῶν ἀξιομάτων εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῶν πόσῃ εὐτυχίαν αἰσθάνονται οἱ κοῦφοι, ὅταν συμβῇ νὰ ἀνέλθουν εἰς τὸ ὑπατον ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα. «Δόξα τῷ Θεῷ. Ἐγὼνα Δεσπότης. Εἰμαι καλὰ τώρα. Ὅλα τὰ ἔχω τώρα. Τίποτε δὲν μοῦ λείπει», λέγει μὲ καταφανὴ συγκίνησιν εἰς ἐκ τῶν νεωτέρων Μητροπολιτῶν, ὑπενθυμίζων τὸν ἄφρονα τῆς γνωστῆς παραβολῆς. Καὶ καταλήγει ἡ ἐφημερίς: «Διὰ προσετιμήθη ὁ συγκριτικῶς κατώτερος; Διότι ἀπλούστατα ἦτο τοῦ «ἡμετέρου» πνεύματος. Ἡ Διείκησις τῆς Ἐκκλησίας θὰ δύναται μετ' αὐτοῦ νὰ συνεννοηθῇ πλήρως. Διότι ἐπὶ τῆς ράχεως του ἔφερε τὸ γράμμα Ζ ἦτο μέλος τῆς ἀδελφότητος «Ζωῆς». Καὶ διότι διήλθεν ἐκ τοῦ Ταχυρόθυμου Ἱεροτικοῦ Φροντιστηρίου Τήνου, ὅπου ἐδίδασκεν ἐπὶ 6 ἢ 7 ὡρᾶς ἐβδομαδιαίως. Οὕτως ἐδικαιολογεῖ ὁ κύριος αὐτὸς τὴν ὑπαρξίν του ἐν Τήνῳ. Παρὰ ταῦτα ἡ διέλευσις του ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ Μακαριωτάτου ἐθεωρήθη, ὡς φαίνεται σπουδαῖον προσόν, διὰ νὰ λάβῃ οὗτος τὸ χρῶμα τῆς δεσποτοποιήσεως. Καὶ ἄλλος διελθὼν ἐκ Τήνου ἐδεσποτοποιήθη πρότερον... «Ἀχ! —εἶπε χαριτολογῶν νεώτερος ἱεροκλήρῃς—. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπερβῶν καὶ ἐγὼ ὀλίγον χρόνον εἰς τὴν Τήνον, διὰ νὰ εἶχον τὸ προσόν νὰ ἐκλεγῶ Δεσπότης!». Σχόλια ἐπὶ τοῦ προκειμένου περιτεύουν.

γ) Μέμφεται τοὺς Ἀρχιερεῖς ἡμῶν ὡς ἀθεολογίτους, ἀγραμμάτους κλπ. Ἰσως οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν νὰ μὴν εἶναι κάτοχοι τῶν δέλτων τοῦ Ἀδριανῆος, ἴσως νὰ εἶναι γυμνοὶ πάσης κατὰ κόσμον μορφώσεως. Ἐν ὅμως δὲν ἔχουν πράξει: ΔΕΝ ΕΠΡΟΛΩΣΑΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΡΟΔΙΔΟΤΗΝ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΗΜΩΝ, ΕΤΟΙΜΟΙ ΟΝΤΕΣ ΕΙ ΚΑΙΡΟΣ ΤΟ ΚΑΛΕΣΣΕΙ ΜΤΡΙΑΚΙΣ ΔΙ' ΑΤΤΗΝ Ν' ΑΠΟΘΑΝΟΤΗΝ.

Ταῦτα εἶχον νὰ παρατηρήσω ἐπὶ τοῦ σχετικοῦ ἀρθρου τοῦ Ἀρχ. Δανιὴλ Ἀεράκη.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ μετὰ τιμῆς
ΠΑΙΑΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ζαῖμη 71 —Πειραιεῖς

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοιχίας των.

Ἀνοιυτή Ἐπιστολή

Τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Παλαιοημερολογιτῶν) Θεσσαλονίκης
Κανάρη ἀριθ. 11

Πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Ἀντιβασιλέα καὶ Πρωθυπουργὸν τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως κ. κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον. Ἀθῆνας

Ἐσχωτάτε,

Ἐδλαβῶς λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρωμεν Ὑμῖν τ' ἀκόλουθα:

Ὡς γνωστὸν, ἐν ἔτει 1924 ἡ Ἱεραρχία τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπεφάσισε τὴν Εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ εἰσαγωγή τοῦ Ἡμερολογίου τούτου ἡ ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ὡς ἀπεκλήθη, ἦτο ἐντελὴς παράνομος καὶ ἀντικανονική, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ Ν.Δ. τῆς 18) 25 Ἰανουαρίου 1923, ὅπερ καὶ σήμερον ἰσχύει, ὡς οὐδέποτε καταργηθέν, ὀρίζει ὅτι διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον, ἔσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς Ὁρθοκευτικὰς ἑορτάς κλπ. καὶ ὅτι ἡ Ἐθνικὴ ἑορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἑορτάσμοι καὶ ἑξαιρεταὶ ἡμέραι ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον.

Τὴν μεταβολὴν ταύτην τοῦ ἑορτολογίου ἐνήργησεν ἐπαναστατικῶς καὶ ἄνευ τῆς συμπράξεως τῆς Πολιτείας ἢ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, διὰ πράξεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῇ συμμετοχῇ μόνον 25 ἐκ τῶν 60 Ἐπισκόπων.

Παραδόξως ἡ Πολιτεία ἀνεγνώρισε τότε σιωπηρῶς τὴν μεταβολὴν ταύτην καὶ οὕτω μετεβλήθη τὸ ἑορτολόγιον ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Νόμον καὶ τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐσχωτάτε,

Τὸ ὀριακὸν θέμα εἰς πᾶσαν διαχείρισιν ἐξουσίας πνευματικῆς ἢ μὴ ἀποτελεῖ πρόβλημα διςεπίλυτον διὰ τὸν κοινωνικὸν καὶ πνευματικὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ ὑπέρβασις ἀποτελεῖ κατάχρησιν ἐξουσίας ἢ δὲ κατάχρησιν πλήττει ψυχὰς καὶ προσβάλλει αἰῶνια.

Ἡ τοιαύτη ὑπέρβασις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔσχε σημαντικὴν ἐπίδρασιν εἰς μεγίστην μερίδα τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἡτις πλαισιωθεῖσα ὑπὸ Ἀρχιερέων καὶ μερίδος Κλήρου, ἱδρυσεν ἰδίαν Ὁρθοκευτικὴν κοινωνίαν, σωματικῆς μορφῆς, εἰς ἐλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, μετονομασθεῖσαν εἰς Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων διακόψασα ἐν τῇ μεταξύ πᾶσαν

σχέσιν καὶ ἀναφορὰν πρὸς τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν, διὰ λόγους Ὁρθοκευτικῆς συνειδήσεως.

Ἡ ὡς ἄνω ἱδρυθεῖσα Ὁρθοκευτικὴ ἡμῶν Κοινωνία, ἀνεξάρτητος οὖσα καὶ ἄσχετος πρὸς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν βάσει τῆς καθιερωθείσης Συνταγματικῆς Ἀρχῆς τῆς αὐτοτελείας τῶν Ἐκκλησιῶν, δέν διέπεται ὑπὸ οὐδεμιᾶς διατάξεως Νόμου ἀφορώσης τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν καὶ ὡς τοιαύτη ἀνεγνώρισθη ὑπὸ τε τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Νομιολογίας τῶν Δικαστηρίων καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς Πολιτείας διὰ τῶν κάτωθι ἀναφερομένων ἀδιασείστων ἀποδείξεων ἦτοι:

1) Ἀνεγνώρισθη ἡ Ὁρθοκευτικὴ ἡμῶν Κοινωνία, σωματικῆς μορφῆς, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 4590) 1935 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Πανελλήνιος Ὁρθοκευτικὴ καὶ Ἐθνικὴ Ὁρθόδοξος Κοινωνία».

2) Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας δι' ἐπανεληγμένων ἐγγράφων του ἀνεγνώρισε τὴν νόμιμον ἱδρυσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

3) Τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 132010) 1966 καὶ 40289) 1967 Ἐγκυκλίων του πρὸς τοὺς Εἰσαγγελεῖς τοῦ Κράτους ἐνετεῖλατο τὴν ἀποσφράγισιν τῶν Ναῶν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ τὴν προστασίαν αὐτῶν ἀπὸ πάσης αὐθαρεσίας τῆς ἐπιστήμης Ἐκκλησίας.

4) Ἡ Συνταγματικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος περιέλαβεν ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς ἐριμηνευτικῆς δῆλωσιν καθ' ἣν «Εἰς τὴν ἐννοιαν τοῦ ὅρου ἐλευθερίας τῆς Ὁρθοκευτικῆς συνειδήσεως περιλαμβάνεται καὶ τὸ Ὁρθοκευθεῖσθαι κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον». Ἡ δῆλωσις αὕτη δέν περιελήφθη ἐν τῇ Συντάγματι 1952 ὡς αὐτονόητος.

5) Αἱ διατάξεις τοῦ Συντάγματος 1968 εἶναι πασιδῆλως προστατευτικαὶ τῆς ἱδρύσεως τῆς λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

6) Οἱ μεγιστάνες τῆς Ἐπιστήμης Γιδόπουλος, Βαμβέτσος καὶ Ἀνδρουτσός, ἐπὶ ἐρωτήματος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ἐγκωμιόδοτησαν ἐν ἔτει 1953 ὅτι νομίμως λειτουργεῖ ἡ Ἐκκλησία τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

7) Ὁ τέως Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης Π. Σμαῖλης, ἐξέδοτο μονογραφίαν ἐν ἔτει 1956 «περὶ τοῦ κύρους τῶν γάμων τῶν Παλαιοημερολογι-

των» υποστηρίζω την νομικήν, κοινωνικήν καί Συνταγματικήν θέσιν της Ἐκκλησίας ἡμῶν.

8) Ὁ καθηγητής της Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἰωάννης Σόντης διά τῆς ἀπό 25.9.1965 γνωματεύσεώς του (ὁρᾶτε ταύτην εἰς Νομικόν Βῆμα 13ον, σελ. 993) δέχεται τήν νόμιμον ἰδρυσιν καί λειτουργίαν τῆς Θρησκευτικῆς Κοινωνίας ἡμῶν.

9) Ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀκολουθοῦν καί σήμερον τό Παλαιόν Ἑορτολόγιον αἱ Ἐκκλησίαι Σερβίας, Πολωνίας, Ρωσίας, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, αἱ Μοναί τοῦ Ἁγίου Ὁρους κλπ. ἤτοι τά 4) 5 τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

10) Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἀνεγνωρίσθη ἐπισήμως ὑπό τῆς ἀντικαμμουνιστικῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου ὑπερρίου Ἐκκλησίας καί

11) Ὁ Πρωθυπουργός Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἐν ἔτει 1932 ἐδήλωσεν εἰς τήν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων τά ἑξῆς. «Ἡ Κυβέρνησις δέν ἔχει κανένα λόγον νά ἀρνηθῇ τήν ἀναγνώρισιν τῶν ἀκολουθούντων τό παλαιόν ἑορτολόγιον καί τήν ἐκτέλεσιν τῶν Θρησκευτικῶν των καθήκοντων, σύμφωνα μέ αὐτό. Ἡ φυσική διέξοδος εἶναι νά κάμουν ἰδικήν των Ἐκκλησίαν καί ἂν δέν ἔχουν χρήματα, νά τοὺς δώσωμε ἡμεῖς».

Μεταξύ τῶν ἰδρυθεισῶν ὡς ἄνω Θρησκευτικῶν Κοινωνιῶν μας, συμπεριλαμβάνεται καί ἡ Θρησκευτική κοινωνία τῆς Θεοφρουρήτου πόλεως τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἡ ὡραία Θεσσαλονίκη μας, ἡ εὐσέβεια τῶν πιστῶν τῆς ὁποίας ἔσχεν ὡς πρῶτον μέλημα, τήν ἀνέγερσιν ἐνὸς Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπὶ ἰδιοκτῆτου οἰκοπέδου, τιμωμένου εἰς τό ὄνομα «Τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν».

Ὁ Ἱερός οὗτος Ναός, ἐστέγασεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη χιλιάδας ἐναρέτων ἀνθρώπων καί συνεδέθη μέ τήν ἱστορίαν τοῦ κινήματος εὐσεβείας, τοῦ χλευαστικῶς ἀποκληθέντος παλαισημερολογιτισμοῦ, ἀλλ' ἐν τῇ πραγματικότητι ἀποδειχθέντος, κινήματος Ἐκκλησιαστικῆς ἀντιστάσεως κατὰ πάσης τάσεως ἐκμονδερνισμοῦ καί νοθεύσεως τῆς ἀκραίφνου Ὁρθοδοξίας.

Ἐκ τοῦ Ναοῦ «Τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν» ἐξεπορεύθησαν ποταμοὶ ἁγνοῦ Θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ οἵτινες κατέκλυσαν ἤπασαν τήν Μακεδονίαν καί Θράκην καί προσκάλεσαν πλουσίαν τήν καρποφορίαν τῆς Εὐσεβείας ἐν ταῖς περιοχαῖς αὐταῖς.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ ἱστορικός οὗτος Ἱερός Ναός, εἶναι μικρός καί δέν δύναται νά ἀνταποκριθῇ εἰς τήν κλήσιν του, ὡς Ἐκκλησιαστικοῦ Κέντρου τῆς Μακεδονίας ὡς Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. ἐν τῇ συμπρωτεύουσῃ τῆς Πατρίδος ἡμῶν, ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τῆς ὡς ἄνω Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος ἤχθη, πρό 4ετίας περίπου, εἰς τήν ἀπόφασιν τῆς κατεδαφίσεως καί διευρύνσεως τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ καί τοῦ πλήρους ἐξωραϊσμοῦ του, ὥστε νά καταλάβῃ οὗτος τήν προσήκουσαν θέσιν εἰς τήν κατ' ἐξοχὴν Βυζαντινὴν πόλιν τῆς Ἑλλάδος τήν Θεσσαλονίκην.

Τό ἔργον εἶναι τιτάνειον καί τό ἀπαιτηθησόμενον

ποσόν σημαντικόν, ἀλλ' οὔτε ἡ ἑκτασις τοῦ ἔργου οὔτε τό μέγεθος τῶν δαπανῶν μᾶς ἀνησυχοῦν καί μᾶς τρομάζουν.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἡ συμπαράστασις τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν καί ἡ συμβολή τῶν ἀπανταχοῦ Γ. Ο. Χ. θά φέρουν τό ἀναληφθησόμενον ὑφ' ἡμῶν Θεάρεστον τοῦτο ἔργον εἰς πέρας.

Ἐν συνεχείᾳ προήλθμεν εἰς διαφόρους ἐνεργείας παρά τῷ Ἀγίῳ Θεῷ νίκης μέ ἀποτέλεσμα νά δημοσιευθῇ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεύχος Δ' 11ον φύλλον τῆς 22) 1) 1970) τό συνυποβαλλόμενον ὡδε Β. Δ. «περί τροποποιήσεως τοῦ ρυμοταμικοῦ σχεδίου Θεο) νίκης εἰς τὸν μεταξύ τῶν ὁδῶν Κανάρη — Χειμάρρας καί Ἀλεξάνδρου Παπαναστασίου Ο. Τ. «ἀφορῶν τὸν ὑπὸ ἀνέγερσιν νέον Ἱερόν Ναόν «τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν».

Τὸ ὡς ἄνω Β. Δ. μετὰ τῆς ἐν τῷ μεταξύ γενομένης σχετικῆς στατικῆς μελέτης, δεόντως τεθεωρημένης ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ἀρχιτέκτονος, ὑπεβάλλομεν, κατὰ σύστασιν τοῦ ἐγκαθῆθα Πολυτεχνικοῦ Γραφείου, εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὁργανισμοῦ Διαχειρίσεως Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας (ΟΔΕΠ), διὰ τὰ καθ' ἑαυτὸν, ἀφοῦ ἐν συνεχείᾳ κατεβάλομεν ποσόν δρχ. 110.000 δι' ἀμοιβὴν Πολιτικοῦ Μηχανικοῦ, διὰ τέλη ΙΚΑ καί διὰ τέλη λοιπῶν Ὁργανισμῶν.

Ἐπειδὴ ὁ ὡς ἄνω Ὁργανισμὸς ἐβράδυνε νά μᾶς πληροφωρήσῃ σχετικῶς περὶ τῆς πορείας τοῦ φακέλου μας τούτου ἠναγκάσθημεν νά ἀπευθυνθῶμεν πρὸς τό Ὑπουργεῖον Παιδείας τό ὁποῖον μᾶς ἐζήτησε πρὸς συμπλήρωσιν τῶν υποβληθεισῶν δικαιολογητικῶν μας καί τήν προσαγωγὴν σχετικῆς ἀδείας ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ, ἐκ μέρους τοῦ οἰκείου μητροπολίτου ἤτοι τοῦ Μητροπολίτου Θεο) νίκης, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθροῦ 6 § 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1970 Κανονισμοῦ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καί Ἐφημερίων».

Πρὸς τήν παραγγελίαν ταύτην τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας δέν συνεμορφώθημεν οὐχὶ ἀπὸ ἀσέβειαν καί ἀπειθείαν πρὸς τε τό πρόσωπον τοῦ Μητροπολίτου Θεο) νίκης καί τοῦ ἐν λόγῳ Ὑπουργείου Παιδείας, ἀλλὰ διὰ τοὺς κάτωθι δύο βασίμους λόγους ἤτοι:

Πρῶτον διότι ἡμεῖς οἱ ἀκολουθοῦντες τό πάτριον ἑορτολόγιον, μετὰ τήν ὡς ἄνω καινοτομίαν, ἐπαύσαμεν διὰ λόγους Θρησκευτικῆς συνειδήσεως πᾶσαν σχέσιν καί ἀναφορὰν μέ τήν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, καί

Δεύτερον διότι βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 132010) 1966 διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, ὡδε συνυποβαλλομένης ἀδείας τῆς Ἀρχῆς πρὸς ἀνέγερσιν Ἱεροῦ Ναοῦ, ἀπαιτεῖται μόνον ἡ ἐκ τοῦ Οἰκοδομικοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένη καί οὐδεμία ἄλλη (Σβώλου—Βλάχου Α' σελ. 44).

Ἡ σχετικὴ αὕτη διάταξις Ἐξοχώτατε, περὶ ἐκδόσεως, ἀδείας ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, δι' ἀνέγερσιν Ἱεροῦ Ναοῦ ἐτέρας «Γνωστῆς Θρησκείας» ἤτοι τῶν Παλαισημερολογιτῶν, δέν εὐσταθεῖ νόμῳ καί συνεπῶς τυγχάνει ἀνίσχυρος, διὰ τὸν λόγον ὅτι κατ' οὐδεμίαν συνταγματικὴν ἐννοι

αν, συνεπαγομένην ἐκ τοῦ ὅρου «Ἐπικρατοῦσα Ὁρθεσία» ἐπιτρέπεται ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀσκήσῃ ἐξουσίαν τινα ἐπὶ τῶν λοιπῶν, ἐν Ἑλλάδι Ὁρθεσκευτικῶν Κοινοτήτων» οὐδὲ σημαίνει τοῦτο, ὅτι αὐτὴ ὑπερέχει ἐν Ἑλλάδι, τῶν λοιπῶν Ὁρθεσκειῶν καὶ ἐπιβάλλεται εἰς αὐτάς, θεωρουμένας ὡς ὑποτελεῖς ταύτης. (Ν.Ν. Σαρρηπόλου σελ. 206 Σβώλου—Βλάχου σελ. 30 καὶ Δ. Μπαλάμου).

Ἐπίσης ἡ διάταξις αὕτη τυγχάνει ἀντισυνταγματικῇ διὰ τὸν λόγον ὅτι αὕτη τείνει ἀφ' ἐνός μὲν εἰς τὴν ἐπέμβασιν καὶ ἀσκήσιν ἐποπτείας τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν λοιπῶν «Γνωστῶν Ὁρθεσκειῶν» ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἐμμεσον κατάργησιν τῆς πλήρους ἐλευθερίας τῆς ὁμαδικῆς λατρείας, ἀφοῦ ἀσκήσῃ αὕτης ἐν ἰδρυθησομένῃ Ναῷ θὰ ἐτέλῃ ὑπὸ τὴν αὐθαίρετον κρίσιν τῆς ἐπικρατοῦσης Ἐκκλησίας ἢ καὶ τῆς Πολιτείας εἰσέτι.

Κατὰ τὴν παγίως κρατήσαν Νομολογίαν τῶν Δικαστηρίων, ἰδίᾳ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἶναι παράνομος καὶ ἀντισυνταγματικὴ πᾶσα διάταξις ἀποδλέπουσα εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας εἰς τὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς λατρείας ἢ εἰς τὴν Διοίκησιν πάσης ἐτέρας «Ὁρθεσκευτικῆς Κοινωνίας».

Συγκεκριμένως ὁ Ν. 126) 1969, ὅστις ἀποτελεῖ μόνον τὸν Κ α τ ι α σ τ α τ ι κ ὸ ν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐπεμβαίνει εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ Διοίκησιν τῆς ἡμετέρας Ὁρθεσκευτικῆς Κοινωνίας, ἀντίκειται προδήλως εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1, 7, 9, 14, 16 κλπ. τοῦ ἐν ἰσχύει Συν)τος τοῦ ἔτους 1968, διότι οὗτος ἀφορᾷ μόνον τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παραλλήλως ὑπάρχουσαν Ὁρθεσκευτικὴν Κοινωνίαν.

Αἱ «Ὁρθεσκευτικαὶ αὗται Κοινωνίαι» δὲν δύναται μὲν νὰ λάβωσι θέσιν ἐπισήμου Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Κράτος, ἀπολαύουσιν ὅμως πλήρους Ὁρθεσκευτικῆς αὐτοτελείας καὶ ἐλευθερίας συμμορφοῦνται πρὸς τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους, παρὰ τοῦ ὁποίου δικαιοῦνται ν' ἀξιώσωσι προστασίαν καὶ ἔγαντι τοῦ ὁποίου εὐθύνονται.

Παραλλήλως πρὸς τὰς Κανονικάς καὶ Συνταγματικὰς ταύτας διατάξεις, ἰσχύουν καὶ αἱ περὶ ἰδρύσεως Σωματείων Διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου.

Κατὰ τὸ δίκαιον τοῦτο τὸ Σωματεῖον ἀποτελεῖ ἑνωσιν προσώπων πρὸς ἐπιδιώξιν ὀρισμένου σκοποῦ μὴ κερδοσκοπικοῦ.

Τὰ ἐγκεκριμένα δικαστικῶς Σωματεῖα ἡμῶν ἐδημιουργήθησαν διὰ τῆς ἐνώσεως ἑλῶν ἐκεῖνων τῶν προσώπων ἅτινα πιστεύουν εἰς τὸ Παλαιὸν ἑορτολόγιον καὶ ἔχουν σκοπὸν τὴν τέλεσιν τῆς λατρείας κατὰ τὸ ἑορτολόγιον τοῦτο καὶ ἐν ἰδίῳ Ναοῖς τέλεσιν τῶν Ὁρθεσκευτικῶν τῶν καθηκόντων, διὰ τὴν ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν καὶ θέωσιν.

ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα Ἐξοχώτατε, ἐκδηλον ἀνακύπτει τὸ δικαίωμα τῆς Ὁρθεσκευτικῆς ἡμῶν Κοινωνίας, ἥτοι τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθεσκευτικῆς Κοινοῦτος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Θεσσαλονίκης—

Κανάρη 11— πληροῦσης τὰς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἀπαιτούμενας προϋποθέσεις, τῆς ἐλευθέρως ἐνασκήσεως τῶν Ὁρθεσκευτικῶν αὐτῆς καθηκόντων ὅπως ζητήσωμεν παρ' Ὑμῶν ὡς Ἀνωτάτου Ρυθμιστοῦ τοῦ Πολιτεύματος.

1) Τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων τῆς Πατρίδος μας ἥτοι τοῦ Β.Δ.)τος τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1923, δι' οὗ σαφῶς ὀρίζεται ὅτι διὰ τὴν Ἐκκλησίαν παραμένει ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανόν Ἐκκλησιαστικόν Ἡμερολόγιον καὶ

2) Ὅπως ζητηθῇ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Ὁρθεσκευμάτων ἡ τροποποίησις τοῦ ἀρθρου 6 παραγ. 3 τοῦ ὑπ' ἀρ. 2) 1970 Κανονισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὥστε προκειμένου περὶ ἀνεγέρσεως Ἱερῶν Ναῶν καὶ Εὐκτηρίων Οἰκῶν «ἐκ μέρους διαφόρων Ὁρθεσκευτικῶν Κοινωνιῶν» νὰ μὴ ἀπαιτῆται ἄδεια τοῦ Οἰκείου Μητροπολίτου, εἰμὴ μόνον ἢ τοῦ Οἰκοδομικοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένη τοιαύτη συμφῶνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἀναφερομένην γνωμοδότησιν.

Ἐπὶ τούτοις, Ἐξοχώτατε θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ Ἐπανάστασις πού ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα θὰ βοηθήσῃ καὶ ἡμᾶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Θεαρέστου τούτου ἔργου.

Διατελοῦμεν

Μετά τῆς προσηκούσης τιμῆς

Ἐντολῇ Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς

Ὁ Πρόεδρος
(Παν. Βασιλειάδης)

..Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
(Ἄρης Κοντόπουλος)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐντιμότατον κ. Χ. Γεωργόπουλον,
Πρόεδρον Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Α Θ Η Ν Α Σ

Ἐντιμότατε Κύριε Πρόεδρε,

Ἦρδ μερικῶν ἡμερῶν, εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον, εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, περίληψις τῆς γνωματεύσεως καὶ προτάσεών σας ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, οἱ ὅποιοι ἀναμφισβητήτως ἀριθμοῦν, σήμερον, πλέον τῶν δύο ἑκατομμυρίων (2.000.000) πιστῶν, ἀκραιφνῶν ἐθνικοφρόνων Ἑλλήνων, ἀναριθμήτους Μονὰς καὶ Ἡσυχαστήρια, Ἱεροὺς Ναοὺς εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, μέ χιλιάδας μοναχούς, μοναχὰς καὶ ἱερεῖς, ὑπόδειγμα ἀσκητικοῦ βίου καὶ εὐλαβείας.

Δὲν πρόκειται νὰ ἀσχοληθῶ ἐνταῦθα μὲ τὴν νομικὴν πλευρὰν τοῦ θέματος. Ἀπτόμενος ὅμως τῶν λέξεων «σχισματικοί», «ἀποσχισθέντα μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κλπ», θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃτε, μὲ ὅλο μου τὸν σεβασμὸν, νὰ σὰς ἐκθέσω τὴν πραγματικότητα ὅπως αὕτη ὑφίσταται καὶ ὅχι

δπως θέλουν νά τήν βλέπουν ὠρισμένοι, ἔχοντες λόγους νά τήν παρουσιάζουν ὅπως θέλουν:

Α'. Πρὸ ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 1968, ἐν ἰσχύϊ Συναγγραμμα τῆς χώρας μας, εἰς τὸ Πρῶτον Μέρος, Γενικαὶ Διατάξεις, ἄρθρον I, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς.

«1. Ἐπικρατοῦσα Θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ὁ προσηλυτισμὸς καὶ πᾶσα ἄλλη ἐπέμβασις κατὰ τῆς ἐπικρατοῦσης θρησκείας ἀπαγορεύεται.

«2. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπᾶστος ἡνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς καὶ πάσης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Τηρεῖ ἀπαρασάλευτως, ὡς ἐκεῖναι, τοὺς περὶ τὸ δόγμα καὶ τὴν λατρείαν ἱερὰς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις...

Β'. Τὸ ἡμέτερον Σύνταγμα οὐδεμίαν ἰδιαιτέραν μνηεῖαν ποιεῖται περὶ παλαιῶ καὶ νέου ἡμερολογίου καὶ ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν μὲν ἄλλ' ἀκολουθουσῶν τὸ Παλαιόν — τὸ καὶ ἐκκλησιαστικόν — ἡμερολόγιον. Ἀντιθέτως, ἐμπεῖς περὶ ἀναποσπᾶστου δογματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς Ἐκκλησίας καὶ πάσης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Καὶ ὁμοδόξοι Ἐκκλησίαι, μετὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία τελεῖ ἐν ἀναποσπᾶστῳ δογματικῇ ἐνότητι καὶ ἐγκαρδίαις ἀδελφικαῖς σχέσεσι καὶ συλλειτουργίαις, εἶναι αἱ κατωτέρω, συγκεντρώνουσαι τοὐλάχιστον τὸ 75% τοῦ ἀνὰ τὴν ὑφ'ἡμῶν συνόλου τῶν ἑκατὸν πενήτηκοντα ἑκατομμυρίων (150.000.000) Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἀποτολμηθῇ καὶ σκέψις περὶ «σχισματικῶν» καὶ «ἀπειθαρχούντων ἢ ἀποσχισθέντων» μελῶν τῆς Ἀγιοτάτης Ὁρθόδοξου κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ:

1. Τὸ Ἑλληνικὸν Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἱδρυθὲν τὸν 4ον αἰῶνα, τὸ καὶ ἀρχαιότερον Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον, μετὰ τῆς Ἀγιοταφικῆς αὐτοῦ Ἀδελφότητος. Περιλαμβάνει καὶ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ναζαρέτ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπήχθη καὶ ἡ Μητρόπολις Πτολεμαίδος, καθὼς καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τοῦ Ἀγίου καὶ Θεοδαδίστου Ὁρους Σινᾶ, μὲ ἔδραν τὴν Ἱερὰν Αυτοκρατορικὴν Μονὴν τιμωμένην εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, ἡ ὁποία ἱδρύθη τὸ 556.

2. Ἐκκλησία Ρωσίας: Πατριαρχεῖον Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας. Ἰδρυθὲν τὸ 1589. Περιλαμβάνει: 73 ἐπαρχίας, ἦτοι 9 μητροπόλεις, 33 ἀρχιεπισκοπὰς καὶ 31 ἐπισκοπὰς.

3. Ἐκκλησία Σερβίας: Τὸ 1831 ἀπέκτησεν αὐτὸ νομίαν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὸ 1879 ἐκηρύχθη αὐτοκέφαλος καὶ ἀνεξάρτητος, τὸ δὲ 1920 ἀνεγνωρίσθη ὡς Πατριαρχεῖον. Περιλαμβάνει: Τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Βελιγραδίου καὶ Καρλοβικίου, 24 ἐπισκοπὰς καὶ 4 μητροπόλεις.

4. Ἐκκλησία Πολωνίας: Ἀνεκηρύχθη αὐτοκέφαλος τὸ 1924 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Εἰ-

ναι ὁργανωμένη εἰς μίαν μητρόπολιν, διηρημένην εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας.

5. Αὐτόνομοι Ἐκκλησίαι, ὑπαγόμεναι πνευματικῶς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον:

α) Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Γεωργίας, Παλαιόθεν αὐτοκέφαλος καὶ ἐκ νέου ἀπὸ τὸ 1917.

β) Ὁρθόδοξος Ἀρχιεπισκοπὴ Χελσίνκι καὶ πάσης Φινλανδίας, ἱδρυθεῖσα τὸ 1923.

γ) Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Τσεχοσλοβακίας, ἱδρυθεῖσα τὸ 1941.

δ) Ἀρχιεπισκοπὴ Ἑσθονίας, αὐτοκέφαλος ἀπὸ τοῦ 1923.

ε) Αὐτόνομος Μητρόπολις Λατβίας καὶ Πάσης Λεττονίας, ἱδρυθεῖσα τὸ 1923.

στ) Αὐτόνομος Ἀρχιεπισκοπὴ Λιθουανίας, ἱδρυθεῖσα τὸ 1923.

ζ) Οὐκρανικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

η) Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Οὐγγαρίᾳ.

6. Ἡ ἐν διασπορᾷ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ἀριθμοῦσα πολυαρίθμους Κοινότητες.

7. Αἱ ἐκτὸς Σερβίας 110 κοινότητες Σέρβων Ὁρθόδοξων.

8. Ἡ Μοναστικὴ Πολιτεία τοῦ ἐντὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας Ἀγίου Ὁρους, ἀποτελούμενη ἀπὸ εἴκοσι (20) Πατριαρχικὰ καὶ Σταυροπηγιακὰ Μοναστήρια, ἐκ τῶν ὁποίων 17 εἶναι Ἑλληνικά, 1 ρωσικόν, 1 σερβικόν καὶ 1 βουλγαρικόν.

Ναμίζω ὅτι οἱ ἔχοντες λόγους νὰ ἀντιδρῶν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ὡς Ἐκκλησίας Ἀνεξαρτήτου, θὰ πρέπει, ἐπὶ τέλους, νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν πραγματικότητα εὐθαρσῶς καὶ οὐχὶ ὅπως τὴν ἀντιμετωπίζουν μέχρι σήμερον.

Ἡ παρούσα ἐπιστολὴ μου δὲν ἀποτελεῖ παρὰ μόνον πραγματικὴν ἔκφρασιν ἀπορίας πῶς ὡμεῖς, ὁ ἐκλεκτὸς μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν τῆς Χώρας μας, κατέστη δυνατόν νὰ παρασυρθῇτε ἀπὸ ἀπόψεις ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν λόγους νὰ σκέπτονται ὅπως σκέπτονται ὠρισμένα πράγματα τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον δὲν πιστεύουν ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς πράξεις των διαφεύδουν ἑαυτούς.

Ἐπὶ τούτοις, διατελῶ μετ' ἐξαιρέτου ὑπολήψεως καὶ τιμῆς.

ΧΡ. Γ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ

Βασ. Σοφίας 31, Θεσσαλονίκη

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρουσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΟΙ διαστροφείς τῆς Ἀληθείας

Τὰ ἀδιαιολόγητα

Ἀναμφιβόλως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί Παλαιοημερολογίται, ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν, μὲ ὅλας τὰς καταστάσεις τῆς. Παλαιόθεν ὁ ἄνθρωπος χρησιμοποίησε τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὸ ψεῦδος διὰ νὰ δικαιολογῇ τὰ σφάλματά του. Ἀπὸ τοὺς πρωτοπλάστους, ἰσχυρῶς ἤρριξε τὸ σύστημα αὐτό. Δὲν εἶπον οἱ ἐσφάλανε, εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, καὶ μετάνοιαν νὰ ζητήσουν συγχώρησιν, ἀλλὰ βιάζοντας ὁ καθένας τὸν ἑαυτοῦ αἰῶνα, ἐρηψαν τὴν εὐθύνην, ποῦ λέτε; εἰς τὸν Θεόν!! Οὐαὶ ἄνθρωπε ὑπερήφανε καὶ ἐγωιστῇ, πληρωμὴ σου εἶναι ἡ καταδίκη, ἐὰν δὲν κύψῃς τὸν αἰχένα ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀλήθειαν ποῦ σώζει ζητώντας μετὰ παρηγορίας συγχώρησιν, καὶ δὲν προσαρμοσθῇς εἰς τὸν θεόπνευστον νόμον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. φύλλον 140 τοῦ περιοδικοῦ «Σταυρός», ὁμιονύμου ἀδελφότητος, ἀνεγνώσαμεν ἀγωνιώδες ἀρθρίδιον τοῦ Π. Ἀεράκη, μὲ τίτλον «Παρασυναγωγαί». Λέγω ἀγωνιώδες, διότι, δυστυχῶς, ὁ συντάκτης, καίτοι ἱερωμένος, ἐπεστράτευσε κάθε δυνατὴν προσπάθειαν μὲ τὴν φθηνὴν φιλολογίαν, νὰ διαστρέψῃ τὴν ἀλήθειαν, παρουσιάζοντας τὴν ἡμέραν νύκτα. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον, ἐχρησιμοποίησεν τὸν ἐγωιστὴν Οὐρσίνον τῆς παλαιᾶς Ρώμης, 366 μ.Χ. Τί λέτε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νὰ κἀνῃ ὁ π. Ἀεράκης; Νὰ διδάξῃ; ὄχι. Ἀπλῶς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πλάνην τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ νὰ κατηγορήσῃ τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὰ πάτρια, εἰς τὴν γνησίαν Ὁρθοδοξίαν, τοὺς παλαιοημερολογίτας! Νὰ κἀνῃ τὸ φῶς σκότος! Ὁ τῆς τολμηρᾶς παραφροσύνης!

Πατὴρ Ἀεράκη, ποῖος ἐκπροσωπεῖ σήμερον τὸν ἐγωιστὴν Οὐρσίνον, οἱ Παλαιοημερολογίται ἢ οἱ νεοημερολογίται, οἱ ὁποῖοι δὲν θύλαιν ν' ἀναγνωρίσουν τὴν ἀντικανονικὴν καὶ πραξικοπηματικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου τοῦ Πάπα; Ποῖος ἐδημιούργησε τὸ σχίσμα, ἐκεῖνοι ποὺ κρατοῦν τὰς παραδόσεις καὶ τηροῦν πιστῶς ἄχρι θανάτου, τοὺς Καθόντας τῶν Ἁγίων Πατέρων ἢ ἐκεῖνοι ποὺ τὰ ἐγκατέλειψαν καὶ πορεύονται ὅπου τοὺς ὀδηγεῖ ὁ Πάπας καὶ ὁ ἐγωισμὸς τους; Εὐνόητον εἶναι. Φθάνει στάσκει εἰς τὰ μάτια τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος. Ὁ ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαός, ὁ περιούσιος αὐτὸς λαὸς τοῦ Κυρίου, γνωρίζει κάλλιον παντὸς ἄλλου τὴν ἀληθινὴν του πίστιν, τὴν πραγματικὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν πατρίδα του.

Μήπως ἐγίνε καμμιά Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ ἀπεφάσισε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ δὲν ἠκολούθησεν ὁ λαός; Ὁχι. Ἀπεναντίας, παν-

ορθόδοξοι Σύνοδοι, ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας, κατεδίκασε τοῦτο, ὡς σκάνδαλον καὶ ἐφεύρημα τοῦ διαβόλου. Ἡ μήπως ἡ πλειονότης τῶν Ὁρθοδόξων ἠκολούθησε αὐτό; Ὅπως θὰ γνωρίζετε, ἀπὸ τὰ 250 ἑκατ. Ὁρθοδόξων, οὔτε τὰ 20 δὲν εἶναι νεοημερολογίται, τὰ ἄλλα κρατοῦν τὸ παλαιόν. Ποῖοι, λοιπόν, εἶναι ἔνοχοι καὶ ἐγωισταί; Κατηγορεῖτε τοὺς Ἀρχιερεῖς μας ἀγραμμάτων. Τί νὰ εἴπῃ κανεὶς; Ἡ ἰστορία τῆς Ὁρθοδοξίας πολλὰ διδάσκει. Τί νὰ τὸ κἀνῃ κανεὶς τὸ γράμμα, ὅταν δὲν ὑπάρχει πίστις, εὐλάβεια, φόβος Θεοῦ; Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς μᾶς λέγει: «Ὁ χαλασμός θάρσῃ ἀπὸ τοὺς διαβασμένους». Καὶ τὸ βλέπομεν. Κάτω τὰ τέμπλα ἀπὸ τοὺς ναοὺς, ξύρισμα, πύσταμα τοῦ ράσου, συντόμευσιν τῆς θ. Λειτουργίας, κατάργησις τῶν νηστειῶν, γάμος στοὺς δεσποτάδες, συλλειτουργίαι μὲ τοὺς αἵρετικούς κλπ. Μὲ ἓνα λόγο διάλυσιν τῶν πάντων. Νὰ τὰ ἔργα τῶν γραμματισμένων. Αὕτη εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία; Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐγγράμματοι ποιμένες; Ὁχι π. Ἀεράκη. Ἡ Ὁρθοδοξία καὶ οἱ ὁρθόδοξοι, προτιμοῦν τοὺς ψαράδες τῆς Ναζαρέτ, παρὰ τοὺς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους τῶν Ἰουδαίων.

Ἀσχοληθῆτε μὲ τὸν δημιουργὸν τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ τὰ κατορθώματά του, τὴν νύκτα τῆς 24ης Αὐγούστου 1572, τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, διὰ νὰ γνωρίσουν οἱ νεοημερολογίται ποῖον ἠκολούθησαν. Κήρυγμα ἀληθείας, ἡμπορεῖτε νὰ κάνατε, π. Ἀεράκη, κἀνέτε το, ὄχι διαστολὴ τῆς ἀληθείας καὶ προφάσεις ἐν ἀμαρτίας. Τὸ στάδιον τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἑτοιμὸν διὰ νέους ἀθλητάς. Περιμένει. Οἱ ὁρθόδοξοι ἔξερσιν τὸν δρόμον τους, δὲν τοὺς ἐνθουσιάζει, δὲν τοὺς πλανᾷ ὁ Οἰκουμενισμός, οὔτε τὸ ἀεράκι τῆς Δύσεως, πατὴρ Ἀεράκη.

ΚΩΝ)ΝΟΣ Π. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Λαμία

Ἐγκρίνια

Τὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντίου οἰκουμενικοποιήσαντος ὑπὸ τῶν Σεβ. Σαλαμίνος καὶ Πειραιῶς κ. Γερωντίου, Θαιμακίου κ. Καλλινίκου, Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίου καὶ πλειάδος κληρικῶν ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας τὰ ἐγκαίρια τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, τῆς ὁμωνύμου Ἱ. Μονῆς εἰς Ἰλντὶ Νερά Ἀττικῆς.

Γεγονότα και Σχόλια

Διατί ἀνησυχούν

Τυχάνει γνωστὸν καὶ πανθομολογούμενον, ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Νικόλαος ἐστράφη μὲ ἰδιαίτεραν βιαιότητα κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἰς συνέντευξιν τὴν ὁποίαν παρεχώρησε πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον ἐφημερίδα: «Ὁρθόδοξος Τύπος» δηλώσας μεταξὺ ἄλλων τὰ κάτωθι: «Καταδικάζω τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ τὸν θεωρῶ ὄχι ὡς ἀπλὴ αἵρεσι, ἀλλὰ ὡς παναίρεσι καὶ σύμπλεγμα ὅλων τῶν κακοδοξιῶν. Εἶναι λίαν ἐμφανεῖς οἱ ἀντιχριστιανικὲς δυνάμεις, ποὺ τὸν κινοῦν ἐκ τῶν παρασκηνίων. Οὐδεμίαν συμμετοχὴν εἶχεν ἢ θὰ ἔχῃ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας εἰς τὰς κινήσεις αὐτάς, διότι ὁ Οἰκουμενισμὸς στρέφεται εὐθέως κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας. Αὐτὸς εἶναι σήμερον ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος, μαζὶ μὲ τὴν ἀπιστίαν τῆς ἐποχῆς μας, ἡ ὁποία ἔχει θεοποιήσει τὰ πάθη καὶ τὰς ὁλικῶς ἀπολαύσεις. Ὁ Οἰκουμενισμὸς μὲ τὰς παραφυάδας του, εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἀνθελληνικὴ κίνησις. Διότι ὅταν γκρεμισθῇ ἡ Ὁρθόδοξια, ὃ μὴ γένοιτο θὰ καταστραφῇ καὶ ἡ Ἑλλάς. Εὐτυχῶς ὁμως νὰ εἴμεθα ὀργυρινοὶ καὶ συνεχῶς ἐτοιμοὶ νὰ θυσιασθοῦμε διὰ τὸν Χριστόν. Δι' αὐτὸ συγχαίρω καὶ εὐλογῶ πάντας τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς λαϊκοὺς οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.»

Εἰς τὴν ἐρώτησιν: «Ποίαν στάσιν ἔχετε λάβει ἐναντι τοῦ διαλόγου» ὁ Πατριάρχης ἀπήντησεν: «Ἡ στάσις τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας εἶναι μία καὶ μόνη: Οὐδεμία παραχώρησις εἰς τὸ δόγμα. Ἐάν ὑπάρχῃ ἕνας τρόπος συζητήσεως διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, αὐτὸς εἶναι μόνον ὁ θεολογικὸς διάλογος, διὰ τὴν ἀπόρριψιν τῶν κακοδοξιῶν τῶν ἀπομακρυνθέντων ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας. Δυστυχῶς ὁμως οἱ κατηγορηματικὲς διακηρύξεις τῶν ἑτεροδόξων, δὲν ἀφήνουν μεγάλα περιθώρια αἰσιοδοξίας».

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος συνέστησε τὴν ἀμείνων ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἐξ ὧν πρῶτον θεωρεῖ τὴν «ἄνευ καθυστερήσεως ἀποχώρησιν ἐκ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν».

Κατόπιν τῶν δηλώσεων τούτων τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας οἱ Οἰκουμενισταὶ ἀνησυχῶσαν σφόδρα, δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον εἰς τὸ περιοδικόν «Ἐπίσκεψις» (τεύχ. 3. Ὀκτ. ἐ.ἐ.) ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς: «Αἱ δηλώσεις τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀποτελοῦν σαφῆ ἀναθεώρησιν στάσεως καὶ ἀλλαγὴν ἐν συγκρίσει πρὸς ὅσα σχετικῶς ἐδήλωσε κατὰ τὴν ἐνθρόνισίν του, τὴν 19ην Μαΐου 1968.

Διατί ἀνησυχούν διὰ τὴν ἀναθεώρησιν στάσεως καὶ ἀλλαγὴν τοῦ Πατριάρχου, διότι ὁποσδήποτε διακρίνουν οἱ ἀπιστοὶ Οἰκουμενισταὶ, ὅτι τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ πρὸ τῶν ποδῶν των καὶ ὅτι ὅσας ὁ Ὁρθόδοξος κληρὸς καὶ λαὸς στρέφονται προσφάτως μὲ ἀκατανίκητον πόθον καὶ ἀγάπην πρὸς τὸ Ὁρθόδοξον παραδοσιακὸν πνεῦμα τῶν 8

πρώτων αἰώνων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὅπερ καὶ ἀποτελεῖ τὸ Α καὶ τὸ Ω τῆς ἀγίας καὶ ἀκραίφνου ἡμῶν πίστεως.

Ἄς συνειδητοποιήσουν τέλος πάντων οἱ προβατόσχημοι λύκοι, δολιοφθορεῖς καὶ προδότες τῆς Ὁρθοδοξίας Οἰκουμενισταὶ ὅτι «πρὸς κέντρα λακτίζουν» διότι αἱ συνειδήσεις τοῦ «πιστοῦ τοῦ Κυρίου λαοῦ» ἀφυπνίσθησαν καὶ ἤδη ἐνατενίζουν μὲ ἀφάνταστον λαχτάραν καὶ θεῖον ἔρωτα πρὸς ὃ,τι εἶναι συνυφασμένον μὲ τὴν ἀρχαίαν Ἀποστολικὴν καὶ Ἀγιοπατερικὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξια εἶναι φῶς καὶ ἡδὴ τὸ φῶς τῆς ἡρίσεως νὰ ἐξαπλωταὶ καὶ νὰ φωτίζῃ πᾶσαν ψυχὴν μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς γῆς.

Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μάλλον ἢ ἀνθρώποις εἰς τὰ θέματα τῆς Πίστεως

Εἰς τὸ χριστιανικὸν ἐντυπον «Τὸ φῶς» (τεύχ. Αὐγ. Σεπ.) ἐ.ἐ. ἀναφέρονται τὰ κάτωθι: «Ἀσφαλῶς ὡς βαρὺ κρούσμα ἀπειθαρχίας πρέπει νὰ χαρακτηρίζεται ἡ ἀρνησις τῶν εἰκοσι μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους νὰ μὴ θέλουν νὰ μνημονεύσουν τὸ ὄνομα τοῦ νέου Πατριάρχου, διότι ἐδήλωσεν, ὡς εἶναι χρέος, ὅτι θὰ βαδίσῃ ἐπὶ τῆς χαραχθείσης γραμμῆς ὑπὸ τοῦ Ἀθηναγόρου εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν σχέσεων μετὰ τῶν μὴ Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν. Ἄς ἀνέμεναν, ὥς ἐβλεπαν τὴν πορείαν τῶν πραγμάτων καὶ θὰ εἶχαν ὅλον τὸν καιρὸν νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς ὀλίγους δημαγωγοῦντας ἐντός καὶ ἐκτός τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τοὺς καπηλευμένους τὴν Ὁρθόδοξian.

Ὅταν ὅλος ὁ Ὁρθόδοξος κόσμος αἱ ἐπὶ μέρους τοπικαὶ Ἐκκλησίαι συμφωνοῦν εἰς τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα τοῦ διαλόγου, τότε ποῖους εκπροσωποῦν οἱ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν διαφωνοῦντες;

Ἐκπροσωποῦν τὴν φωνὴν «τοῦ πιστοῦ τοῦ Κυρίου λαοῦ», τὴν φωνὴν τῶν εἰλικρινῶς ἀγαπώντων τὴν Ὁρθόδοξian καὶ διαφωνούντων πρὸς τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κακοδοξian. Πῶς εἶναι οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες νὰ συμφωνήσουν μὲ τὴν Γραμμὴν τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, ἥτις εἶναι γραμμὴ Ἀθηναγόρειος τουτέστιν γραμμὴ καὶ τακτικὴ φιλίας καὶ ἐπικινδύνου κοινωνίας μετὰ τῶν αἵρετικῶν; εἶναι ποτε δυνατόν οἱ Ἀγιορεῖται νὰ θελήσουν νὰ καταπατήσουν ἱεροὺς Κανόνες καὶ σεπτὰς παραδόσεις τὴν σπυγμὴν καθ' ἣν ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς ἀκριβείας καὶ διὰ τὸ «ἐν ἰῶτα ἢ «τὴν μίαν κεραίαν» τοῦ Νόμου;

Πειθαρχία ἐπιβάλλεται πρὸς τοὺς Ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας μόνον ὅταν οὗτοι ἀκολουθοῦν τὴν ἀκρίβειαν εἰς τὰ θέματα πίστεως εἰς ἃ «οὐ χωρεῖ συγκατάθεσις», ἀλλέως ἔχουν τὸ δικαίωμα καὶ οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ λαϊκοὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν Ἐπισκόπων αἵρετικῶν καὶ κακοδόξων χωρὶς πρὸς τοῦτο νὰ εἶναι ὑπόλογοι ἑναγτι τοῦ Θεοῦ κατὰ

τὸν ΙΕ, τῆς Β' Συνόδου.

Οἱ Ἀγιορεῖται συνεπῶς εἶναι δεδίκαιωμένοι καὶ ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς καὶ Ἀγιοπατερικῆς Συνοδικῆς παραδόσεως διὰ τὴν μὴ μνημόνευσιν τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου καὶ πιστεύομεν, ὅτι καὶ ἡ Ἱστορία θὰ τοὺς δικαιώσῃ ὡς ἐδικαίωσε πάντας τοὺς ἀνά τοὺς αἰῶνας ἀντισταθέντας καὶ ἀντιστρατευθέντας εἰς τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν πλάνην.

Ἄς συνηδετοποιήσουν πλέον εἶναι καιρός, οἱ ἀπαίσι-οὶ Οἰκουμενισταί, ὅτι «παιθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις».

ΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΑΧΡΑΝΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΑΠΙΚΟΥΣ

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ νέου Οἴκ. Πατριάρχου κ. Δημητρίου ἔλαβε χώραν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Λειτουργία καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς Παναγιώτης Χηγάρας ἐκοινώνησε καθολικοὺς τουρίστας ἐκ Γαλλίας καὶ Βελγίου. Τὸ γεγονός τοῦτο γνωσθὲν εὐρύτερον συνετάραξε οὐκ ὀλίγον τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν καὶ πολὺ περισσότερον διότι, ἐγένετο ἐν γνώσει τῶν Συνοδικῶν Ἐπισκόπων τῆς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, οἵτινες παρίσταντο κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην διὰ τὴν ἐνθρόνησιν τοῦ νέου Πατριάρχου.

ΕΓΚΩΜΙΑ ΚΑΙ ΕΠΑΙΝΟΙ ΕΙΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΝ

Τὰ ὅσα ἐγράφησαν καὶ ἐλέχθησαν ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος Πατριάρχου Ἀθηναγόρου εἶναι κάτι τὸ ἀνευ προηγουμένου. Καὶ πάντα ταῦτα δι' ἓνα Ἐκκλησιαστικὸν Ἡγέτην, ὁ ὁποῖος διεκήρυξεν αἰρετικὰς δοξασίας, συμπροσηυχήθη μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ ὑπετίμησεν ἐν ἔργοις καὶ λόγοις τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν. Καὶ τὸ χερίστον ὄλων εἶναι, ὅτι ἐπαινεῖται διεθνῶς καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων πάσης φυλῆς καὶ ἐθνικότητος καὶ τοῦτο διότι ὑπῆρξεν οἰκουμενιστὴς καὶ οὐδέποτε ἐπίστευσεν, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Μόνη, σώζουσα πίστις. Λυπούμεθα ὀλοκαρδίως ἐπειδὴ ἀπέθανεν ἐν αἵρεσει καὶ τὰ πλερόμενα ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγκώμια μᾶλλον ἐπιβαρύνουν τὴν ψυχὴν του.

Κύριος ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τῶν Φώτων, ὃς φωτίσῃ τὴν διάνοιαν τοῦ νέου Πατριάρχου ἵνα μὴ πέσῃ καὶ οὗτος μετὰ τὸν προκατόχον του εἰς τὰ αὐτὰ ὀλισθήματα καὶ ἀποδῇ οὕτω «υἱὸς ἀπειθείας» καὶ ἔλθῃ ἐπ' αὐτὸν «ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ».

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

Εἰς τὸ θρησκευτικὸν δελτίον τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας «Ἐκκλησία» δημοσιεύεται σειρά ἄρθρων ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ Ὁρθόδοξος λατρεία μας καὶ ἡ σύγχρονος πραγματικότης».

Εἰς τὰ ἄρθρα ταῦτα γίνεται λόγος ὑπὸ τοῦ ἁρθρο-

γράφου Κληρικοῦ «περὶ συντάξεως νέων λειτουργικῶν τύπων», «περικοπῆς τῆς Ἀκολουθίας τῆς Κυριακῆς», «τῆς καταργήσεως τοῦ Ὁρθρου ὡς αὐτοτελοῦς Ἀκολουθίας» κ.ἄ.

Ἀπορεῖ κανεὶς μετὰ τὰς προτεινομένας ταύτας ἀπώσεις τοῦ Νεωτεριστοῦ Κληρικοῦ ὁ ὁποῖος πιστεύει, ὅτι μετὰ τὴν σύντηξιν τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ τῆς καταργήσεως τοῦ Ὁρθρου θὰ προσελκύωνται πολλοὶ εἰς τοὺς Ναοὺς.

Θλίβεται! τις καιρίως διὰ τὰς νεωτεριστικὰς ταύτας τάσεις καὶ ἀντιλήψεις τῶν συγχρόνων νεωτεριστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐσημέραι ἀγωνίζονται διὰ τὴν κατάλυσιν παντὸς ἱεροῦ καὶ ὁσίου καὶ τὴν ὑπονόμεισιν τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας.

Ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται, ὅτι θέλουν νὰ φανοῦν ἀνώτεροι τῶν Ἀγίων Πατέρων οἱ ὁποῖοι «ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ» ἐρρύθμισαν πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ὀρθολογισμὸς καὶ ἡ ὑπερηφάνεια δυστυχῶς, ἐκεῖ ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπον. Τὸν σκοτίζουν, τὸν μωραίνουν καὶ δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ ἴδῃ μετὰ καθαρὸς ὀφθαλμοὺς τὸ φῶς, τὴν ἀλήθειαν!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἐάν θέλῃς, δούλος εἶ τῶν παθῶν· ἐάν θέλῃς, ἐλεύτερος εἶ καὶ οὐχ ὑπακλινεῖς τοῖς πάθεσιν· ὁ γὰρ Θεὸς αὐτεξούσιον σε ἐποίησε· καὶ ὁ νικῶν τὰ πάθη τῆς σαρκός, στεφανοῦται τῇ ἀφθαρσίᾳ· εἰ μὴ γὰρ ἦσαν τὰ πάθη, οὐκ ἂν ἦσαν οἱ ἀρεταί· οὔτε στέφανοι οἱ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῖς ἀξίοις τῶν ἀνθρώπων δωρούμενοι.

Μ. Ἀντωνίου.

Ἐκαστος τὰς πράξεις καὶ τὰ κινήματα τῆς ψυχῆς, ὡς μέλλοντες ἀλλήλους ἀπαγγέλλειν, βήμειώμεθα καὶ γράφωμεν καὶ θαρρεῖτε, ὅτι, πάντως αἰσχυνόμενοι γνωσθῆναι, παυσόμεθα τοῦ ἁμαρτάνειν, καὶ ὅλας τοῦ ἐνθυμείσθαι τι φαῦλον.

Μ. Ἀντωνίου.

Δύο γὰρ χαρίσματα δέδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀνθρώποις δι' ὧν δύνανται σωθῆναι καὶ λυτρωθῆναι πάντων τῶν παθῶν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, ταπεινώσιν καὶ ὁ πακοήν.

Βαρσανουφίου τοῦ Μεγάλου.

Πρὸς πάντα μέν, πλὴν ἴσως πρὸς τὰ δύο ταῦτα πάθη οἱ ἐν συνοδαίαις καθ' ὧραν ἀγωνισώμεθα πρὸς τὴν κοιλιομανίαν, καὶ τὴν ὀευχολίαν· τῶν οἰκείων γὰρ ὕδων ἐν τῷ ὄχλῳ εὐποροῦσι.

Ἰωάννου Κλίμακος

Τεχνονομία και Κρίσεις

ΠΑΝΗΓΥΡΙΕΣ ΑΠΡΗΛΙΟΥ

Τὴν 16 (Ἅγιον Πάσχα) ἑορτὴν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Κερατέας καὶ 2) Ἡρακλείου Νεμέας.

Τὴν 21 ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Πειραιῶς καὶ 2) ἡ Ἱ. Μονὴ Ριζομύλου Βελεστίνου.

Τὴν 23 ἡμέραν Κυριακὴν τοῦ Θαυμά ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) παρεκκλησία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς καὶ Εὐαγγελιστρίας Καραβά 2) Ἱ. Ν. Κηφισιάς 3) Ν. Λιασίων 4) Ἀγ. Φανουρίου 5) Ἀγ. Κωνστίνου Φαρσάλων 6) Καρύστου 7) Πύργου Σάμου 8) Θεσσαλονίκης 9) Σέδες 10) Μεσημερίου.

Τὴν 25 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστ. Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Μαροκοπούλου.

Σχῆμα λόγου καὶ ὄχι πραγματικότης

Εἰς τὸ Σύνταγμα τῶν Σοβιετ ἀναγράφεται, ὅτι ὁμᾶς πιστῶν τοῦλάχιστον 20, ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀναγνωρισθοῦν ὡς θρησκευτικὴ ἑνωσις καὶ νὰ ἀνοικοδομήσουν ναόν. Τοῦτο ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπεδείχθη εἶναι μέγα ψεῦδος, διότι ὅταν πρὸ τίνος καιροῦ ὁμᾶς πιστῶν ἐκ 1.500 ἀτόμων, εἰς τὰς πόλεις Γκόρκυ καὶ Νάρο—Φόμινσκ, ἐζήτησαν νὰ ἱδρῶσιν Ναόν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ ἠρνήθησαν. Τὸ γεγονός τοῦτο μαρτυρεῖ ὑπὲρ πάν ἄλλο τι ὅτι εἰς τὴν Ρωσίαν δέν ἐπικρατεῖ θρησκευτικὴ ἐλευθερία ὡς κόπτονται διακηρύττοντα τὰ ὄργανα τοῦ ἀπαισίου κομμουνισμοῦ.

Ὁ κομμουνισμός ἔχει ὡς συνθημὰ τὴν ἀρπαγὴν, τὴν βίαν καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶναι συνυφασμένον μὲ τὴν καταπίεσιν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἐλευθερίας.

Ἐκ δεμελίων συγκλονισμός

Κατ' ἐγκύρους πληροφορίας ὁ Παπισμός διέρχεται τὴν σοβαρωτέραν κρίσιν τῆς ἱστορίας του.

Ἡδη Καθολικοὶ Κληρικοὶ καὶ Καθηγηταὶ ἀμφισβητοῦν τὸ Ἀλάθητον καὶ παπικὸν Πρωτεῖον. Ἀποροῦμεν λοιπὸν καὶ ἐξιστάμεθα διὰ τοὺς Οἰκουμενιστάς, οἱ ὅποιοι διαπραγματεύονται τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ καταπατήσῃ δογμάτων, καὶ Ἱερῶν Κανόνων εἰς τὸν αἵρετικὸν Παπισμόν. Εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν Καθολικῶν ὑ-

πάρχει σοβαρὰ κρίσις σχετικῶς μὲ τὰ Δόγματά των καὶ οἱ Οἰκουμενισταὶ ἀνευθυνόσω, ἀφόδως, ἀσυνειδήτως καὶ κατὰ τρόπον σκανδαλώδη καὶ λίαν ἀνεπίτρεπτον συναλλάσσονται ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἶναι φανερόν πλέον, ὅτι οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ἀπαισίου Οἰκουμηνισμοῦ εἶναι οἱ μεγαλύτεροι προδότες τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δέν ἐνδιαφέρονται καὶ πονοῦν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐνοποίησην τῶν θρησκειῶν καὶ τὴν διάλυσιν καὶ καταστροφὴν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Λυπούμεθα καιρίως, διότι οὕτω σκέπτονται καὶ σχεδιάζουν οἱ Οἰκουμενισταὶ, ἀλλὰ δέν θὰ τὸ ἐπιτύχουν, διότι αἱ συνειδήσεις ἔχουν ἀφυπνισθῇ καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ δώσουν μάχην ὑπὲρ αὐτῆς.

Νεκρολογία

Τὴν 6 Ἰανουαρίου ἐ.ε. ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ὁ ἄνω ἐκονιζόμενος Ἀρχιμ. Χριστοφόρος Καλαντζῆς.

Τῆς κηδείας του γινομένης εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης τῆς ὁμωνύμου Ἱ. Μονῆς Ἡλιουπόλεως Ἀττικῆς ἐνθα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐφημέρευσεν ὁ ἀείμνηστος, προέστη ὁ παρεπιδημῶν Ἐξάρχος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἐν Καναδᾷ Σεβ. Ἀκάκιος μετὰ πλειάδος Κληρικῶν. Τὸ δὲ 40ήμερον αὐτοῦ Ἱερὸν μνημόσουνον ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντίου.

Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ὡς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται.